

ZASEDAL ÚSTŘEDNÍ VÝBOR KSČM

V sobotu 13. ledna se na svém 7. zasedání sešli členové ÚV KSČM. Na programu jednání byly důležité body - Stanovisko k aktuální politické situaci – KSČM: Korespondenční volba je hazard s Ústavou ČR (jeho plný text uvádíme na jiném místě), Rozpočet KSČM pro rok 2024, Marketingová strategie voleb do zastupitelstev krajů v roce 2024 a Alternativní přístupy KSČM k zahraniční politice České republiky.

Dále ÚV schválil Rámcový plán práce VV ÚV KSČM a ÚV KSČM na I. pololetí 2024 doplněný o připomínky členů ÚV KSČM a vzal na vědomí Úvodní vystoupení předsedkyně ÚV KSČM, Informaci o průběhu a výsledcích okresních a krajských konferencí, Vystoupení s. Pavla Pilného ke snížení starobních důchodů představitelů komunistického režimu a další informace.

ÚV ve svém usnesení mimo jiné uložil Předat stanovisko KSČM k aktuální politické situaci sdělovacím prostředkům, průběžně plnit úkoly schválené v „Marketinkové strategii voleb do zastupitelstev krajů v roce 2024“, Po zapracování připomínek členek a členů ÚV KSČM postoupit materiál „Alternativní přístupy KSČM k zahraniční politice České republiky“ k dalšímu využití předsedkyním a předsedům KV a OV KSČM.

Aleš RŮČKA

Na základě podnětu ze sobotního jednání Ústředního výboru KSČM projednalo a přijalo vedení strany stručné stanovisko k útokům Spojených států a Velké Británie na Jemen a postoj českých vládních představitelů k nim. Pro informaci a další šíření a využití toto stanovisko přikládáme:

Komunisté v reakci na současnou dramaticky se vyvíjející situaci v oblasti Blízkého východu vyzývají k respektování mezinárodního práva a k ukončení útoků na Jemen. Zároveň se KSČM rozhodně staví proti servilní podpoře, které se této agresii dostává ze strany vládních představitelů České republiky.

Vedení KSČM

Komunisté odsuzují raketové útoky na Jemen

KSČM odsuzuje další eskalaci konfliktu na Blízkém východě, které se dopouštějí Spojené státy americké a Velká Británie raketovými útoky na Jemen. Vedle snahy o kontrolu strategicky důležitého Rudého moře je jejich cílem podpora probíhající izraelské agrese proti Gaze. Jedná se o další vojenský útok imperialismu v regionu, který je v přímém rozporu s Chartou OSN.

Jemen je přitom jednou z nejchudších zemí světa, navíc zničený desetiletí trvající brutální válkou. Na ní mají vedle Saudské Arábie zásadní podíl právě Spojené státy americké, Velká Británie a jejich spojenci.

„ALE ODSUZUJEŠ HAMÁÁÁS?“

Kateřina Šestáková Novotná

Ty co vraždíš civilisty
celým srdcem odsuzuji.
Není ovšem vůbec jistý,
kdo všichni je podporují.

A kdo jim pak háže zbraně,
neboť chce jen eskalaci.
Poznat, kdo je na čí straně -
v tom se člověk často ztrácí.

Odsuzuji hrdlořezy
a všechny, kdo je navádí.
V nestoudnosti neznaj mezi
vrazi ani ti v pozadí.

ÚSTAVNÍ SOUD VLÁDU NEZKLAMAL – STÍŽNOST ANO ZAMÍTL! OKRADENÍ DŮCHODCŮ POSVĚCENO

Politici – vládní i opoziční a značná část veřejnosti, minimálně však všichni, kdož pobírají některý z důchodů s napětím očekávali rozhodnutí ÚS k mimořádné valorizaci, platné od června loňského roku. To padlo 24. ledna po třinácté hodině. Ústavní soud (ÚS) zamítl návrh poslanců hnutí ANO, kteří napadli nižší valorizaci penzí. Prosadila ji vládní koalice ve stavu legislativní nouze kvůli podle ní neúnosným rozpočtovým dopadům. Důchody tak loni v polovině roku stouply méně, než penzisté očekávali. Vyhlášení nálezu si přišli vyslechnout ministři financí a práce a sociálních věcí Zbyněk Stanjura (ODS) a Marian Jurečka (KDU-ČSL). Navrhovatele zastupovala místopředsedkyně ANO Alena Schillerová.

ÚS ale stížnost zamítl.

Po oznámení verdiktu soudce zpravodaj **Vojtěch Šimíček** začal přednášet zdůvodnění. Mezi soudci pléna chyběl **Jan Svatoň**, který byl soudce zpravodaj původně. Vyměněn byl proto, že zastával opačný, a žel menšinový názor. Šimíček obsáhle připomněl, že ÚS nepřísluší řešit podobu parlamentní diskuse, a pokud se nejedná o ohrožení základních práv. Potvrdil, že podmínky pro vyhlášení stavu legislativní nouze stanoveny byly.

Ústavní soud oznamuje, jak rozhodl o krácení valorizace penzí

Podle názoru ÚS obstálo rovněž navrhovatelkou (Alena Schillerová ANO) namítané omezení parlamentní diskuse o návrhu zákona. Bylo totiž prokázáno, že se opozice mohla k návrhu zákona dostatečně vyjádřit. Soudce – zpravodaj pokáral opozici když připomněl, že opozice nesmí zneužívat svá práva tak, aby většině znemožnila vládnout.

Opozici šlo jen o obstrukce

Šimíček výslovně konstatoval, že „parlamentní opozice zájem o racionální diskurz neměla“ a chtěla normu pouze obstruovat místo věcné debaty. ÚS odmítl i argument retroaktivity a nenaplnění legitimního očekávání příjemců důchodů. Plénum dospělo k závěru pohodlnou většinou, proti byli pouze tři soudci: **Jan Svatoň, Pavel Šámal a Josef Fiala**.

Důchod má být přiměřený

ÚS se vyjádřil i k samotnému principu valorizací a připomněl, že rozhodnutí náleží zákonodárcům „Ústavní soud také uvedl, že neexistuje základní právo na trvalé zvyšování důchodů či kopírování růstu cen (inflace),“ řekl Šimíček. „Podstatou základního práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří je záruka důstojného života. To znamená spravedlivý a přiměřený důchod, nikoli jeho automatické navyšování,“ dodal. Podle odůvodnění soudu je povinností státní správy udržovat stabilní a vyrovnané rozpočty, neboť zejména sociálně slabší a zranitelné osoby jsou

závislé na pomoci státu. Politikům zároveň připomněl, že konsolidace veřejných financí a komplexní řešení problematiky penzí je jejich úkolem.

Šlo o stovky miliard korun

S návrhem na zrušení novely upravující valorizační schéma se na Ústavní soud obrátilo 71 poslanců hnutí ANO. Průměrný důchod měl podle standardního mechanismu růst kvůli vysoké inflaci o 1770 korun, místo toho to bylo jen 760 korun. Pokud by se důchody zvedaly podle nezměněného mechanismu, znamenalo by to pro státní rozpočet výdaje až ve výši 400 miliard korun na desítky let dopředu. Ti všichni, stejně tak jako i parlamentní SPD a stejně i další opoziční, ale neparlamentní strany důvěru v právní názor, nestrannost a rozum nejspíš ztratili. Navíc si mohou vyvodit jak asi bude ÚS postupovat u další stížnosti z dílny poslaneckého klubu ANO, totiž konsolidačního balíčku a reformy penzí.

Krátce po vyhlášení nálezu se začaly objevovat první reakce politiků. Spokojené chrochtání vládních zmiňovat nebudu, zaměřím se pouze na opozici. Tak například: Vybojujeme to jinak, hrozí poslankyně **Jana Mračková Vildumetzová** a připomíná blížící se volby do Sněmovny. Šéf ANO **Andrej Babiš** zase napadl prezidenta Petra Pavla, že měl zákon vetovat. „Zklamalo mě to, ale my jsme udělali pro naše důchodce maximum. Za hnutí ANO slibuju, že až se vrátíme do vlády, budou pro nás lidi, kteří naši zemi vybudovali, zase prioritou. Tahle asociální vláda na ně kašle a skandálně je nazývá hospodářskou škodou,“ napsal Babiš na sociální síť X. „Nemuselo to vůbec takhle dopadnout, kdyby se pan prezident nezachoval alibisticky a zákon vetoval. Mohl všem dokázat, že není prezidentem pětikoalice, ale dnes už víme, že je,“ dodal. Připomněl, že vetem mohl prezident kvůli časovým lhůtám způsobit vládě problém zákon prohlasovat tak, aby mohl být účinný

od 1. června. Samotné veto hlavy státu však zákon nezaráží, vládní parlamentní většina totiž může veto prezidenta přehlasovat.

Prvního místopředsedu ANO **Karla Havlíčka** překvapilo, že tři ústavní soudci měli stejný názor jako ANO a rozhodnutí nebylo jednomyslné. „Soudce nerozhoduje o pravdě nebo spravedlnosti, ale o tom, zda bylo dodrženo právo. My jsme rádi, že se to nasvítilo. Je to prohra pro důchodce, pro nás to není ani výhra, ani prohra,“ řekl.

Šéf SPD **Tomio Okamura** s rozsudkem také nesouhlasí. „Jedná se o nepřijatelné porušení zákazu retroaktivity a porušení zásady legitimních očekávání a právní jistoty,“ prohlásil.

Verdikt rozčilil i předsedkyni neparlamentních komunistů **Kateřinu Konečnou**.

Ústavní soud ČR, doplňovaný vloni (i letos) vládní pětikoalicí s prezidentem za zády, podržel naprosto do očí bijící nespravedlnost, spáchanou na více než 2 milionech našich občanů... „Dnes se potvrdilo, že Ústavní soud jasně posvětil této vládě cokoliv. Tento soud právě rozvrátil pojmy právní jistota a legitimní očekávání i vázanost zákonem a je jen otázkou, jestli vůbec nějaká zakázaná retroaktivita po dnešku existuje,“ řekla předsedkyně KSČM Kateřina Konečná.

Lidé podle Konečné brzy poznají, že nejde „jen o (údajně nenažrané) důchodce“, ale sami pocítí přímé dopady na své stavební spoření a penzijní připojištění, kde se také zasáhlo do jejich smluv, podpora se snížila, ale byly zpřísněny restrikce za odchod s penězi z těchto systémů. „Nejhorší na tom vlastně ani není to, že důchodci přišli o peníze, na které podle mého soudu měli nárok, ale spíše fakt, že vláda nemá žádnou brzdu, před níž by měla mít respekt...“ dodala v reakci na šokující rozhodnutí Ústavního soudu Kateřina Konečná.

Závěrem: druhý den po ortelu, který vládě posvětil její nestydatou krádež, je na internetu ticho. Dá se z toho vyvodit, že představitelé jiných neparlamentních stran, kteří se jinak rádi předvádí na internetu a v médiích kauza, stejně tak jako důchodci nezajímá. Ticho je na pražském hradě. Neozývají se ani odbory, prostě nikdo. Penzisté se probírají ze šoku, neboť mnozí alespoň potají doufali, že ÚS rozhodne v jejich prospěch. Nestalo se a nyní už vědí, že ani nikdy v budoucnu nestane. ÚS spolehlivě funguje jako prodloužená ruka současné vlády. Jediným řešením tedy zůstává pamatovat si, poučit se a v tomto smyslu volit. Volit s rozumem a zodpovědně. Žel až zhruba za dva roky, protože tuto bandu nic od koryt nedostane. Jiná možnost, která vedla pádu vlády a předčasným volbám se nenabízí.

Tibor DÁVID

(25. 2. 2024)

Přečtli jsme v kalendáři Klubu českého pohraničí i pro vás:

Svatá slova Alaina Delona, která nepotřebují komentář

Tento svět opustím bez lítosti. Především ale nenávidím tuto dobu, je mi z ní na zvracení. Předluženým USA vládnou deprivaci. Ilumináti, židozedenáři a další spiklenci proti lidstvu. Zkrátka gauneři. Jediná možnost udržet moc je něco uloupit. Vždyť vše, co USA mají, bylo uloupeno. Počínaje územím. A tak USA rozvrátily mnoho zemí a povraždily mnoho nevinných lidí. Dnes je na řadě Evropa. Oslabit Evropu islamizací. Zničit evropské národní státy a evropské národy. Evropské bílé národy nahradit masou prokřídlených bastardů. Vyvolat na evropské půdě lokální války a válku s Ruskem. Oslabit Rusko a zmocnit se jeho zdrojů. Tomu napomáhají lokajové v čele EU. Tito krátkozrací politici a poskoci US gaunerů jdou proti vlastním zemím a proti vlastnímu lidu. Pokud se Evropa nevymaní z vlivu US tunerů, nemá budoucnost. **Alain DELON**

Pravicové vládě Petra Fialy důvěřuje v současné době stěží 17 % občanů České republiky. V této pro ně nelehké situaci se snaží v Poslanecké sněmovně PČR prosadit zavedení tzv. korespondenční volby pro občany ČR žijící zahraničí.

Chce tak dát hlas zhruba půl milionu občanů dlouhodobě žijících mimo území České republiky a volících převážně pravici, kteří neprožívají naše každodenní problémy – dopady zvýšených cen energií, konsolidačního balíčku, omezování zdravotní péče, boje o zachování dostupného školství a každodenní arogance mocných. O dění ve státě by tak měli rozhodovat lidé, kteří v něm dlouhodobě nežijí!

KSČM korespondenční volbu vždy odmítala a odmítá ji i nyní.

V roce 2005 měla stejný názor i ODS. Čas však běží a s tekoucí vodou do bot ODS, potažmo celé vládní koalice, se situace mění. Vládní strany by neměly upravovat volební systém tak, aby krátkodobě zvrátily negativní trend ve vlastních preferencích.

Tak závažná volební změna by naopak měla být předmětem konsenzu napříč celým politickým spektrem! Je očividný úmysl, aby se tento návrh

korespondenční volby stal jen předstupněm prosazení korespondenční volby i při klasických volbách na českém území.

Přitom korespondenční volby ve světě působí mnoho problémů, stačí se podívat na opakované prezidentské volby v Rakousku, které zavinily právě pochybnosti týkající se korespondenční volby, široce vnímané byly i spory kolem korespondenční volby v USA při posledních prezidentských volbách. Pro pochybnosti, které vzbuzují, byly korespondenční volby například zrušeny před více než 40 lety ve Francii.

KSČM se, stejně jako mnozí ústavní právníci, domnívá, že korespondenční volba je v rozporu s Ústavou ČR. Není tajná a není ani přímá. Nikdo nezaručí, že volič nebude ovlivňován například svým rodinným příslušníkem či jinou osobou, ani případnou manipulaci s volebními hlasy.

Zároveň, podle názoru KSČM, by právo rozhodovat o dění ve státě měli mít ti, na které mohou učiněná rozhodnutí dopadnout, u občanů dlouhodobě žijících v zahraničí není tento argument naplněn. Z těchto důvodů **KSČM korespondenční volbu zásadně odmítá!**

ÚV KSČM

CO BYCH PORADIL NAŠIM SOUČASNÝM POLITIKŮM

Tento titulěk berte jako otázku, na kterou mám samozřejmě odpověď, kterou hned prozradím – luštěte sudoku. Sudoku je, jak čtenář ví, logický hlavolam, který vyžaduje zapsat správné místo do správného čtverečku. To předpokládá, brát v úvahu všechny souvislosti, který ten správný čtvereček je vymezen pro napsání toho správného čísla.

Bohužel, politika současné vlády, řada členů poslanecké sněmovny i senátu mne svými rozhodnutími permanentně přesvědčuje, že neumí luštit sudoku. Jinými slovy – neumí, či přímo nechtějí při svém rozhodování řešit problém systémově. Zřejmě proto, že by to znamenalo přinutit se myslet - promýšlet, promýšlet, zda řešení konkrétního problému má více možných řešení. Stanovit si tyto možnosti, u každé z nich určit klady a zápory tohoto způsobu řešení a teprve na tomto základě hlasovat pro řešení, jež je pro občany a tento stát skutečně to pravé.

Takový styl práce, bohužel, u našich současných vládnoucích politiků nevidím! Chápu, že jsou vázání určitým doporučením, např. poslanci svého klubu, a pak nemohou hlasovat jinak. Nic proti tomu, jde o prosazení kolektivního názoru (usnesení klubu), jež je třeba ctít a respektovat. Jiná věc je, jestliže jsem nucen prosazovat něco, s čímž

bytostně nesouhlasím a v podstatě porušuji poslanecký slib z něhož uvádím: „Slibuji na svou čest, že svůj mandát budu vykonávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“ Maně si v této souvislosti vzpomínám na vysvětlení svého velitele družstva v přijímači základní vojenské služby, který v této souvislosti vysvětloval: Voják musí uposlechnout rozkaz svého velitele. Ale jsou výjimky, kdy rozkaz uposlechnout nemusím – například rozkaz skoč do studny. Myslí, že i uvedený názor mého bývalého velitele, by měli současní politici při svém rozhodování brát v úvahu. Pokud se jim to nepodaří, budou muset být nahrazeni. Nicméně se obávám, sudoku luštit nemohou, vyžaduje to totiž logické myšlení.

Aleš RŮČKA

19. 1. 2024 vyšel na Novinkách. cz článek: „Nezvladatelní žáci? Poruch chování přibývá, učitelé se hroutí.“ V článku se uvádí, že za posledních deset let počet dětí s diagnózou vývojové poruchy chování se zvýšil pětinasobně. Na středních školách je to až sedminásobně. A příčiny se hledají všude, jen ne tam, kde by se hledat měly. Nejčastěji se objevuje názor, že příčiny jsou v rodinách.

Jako pedagog s tímto jednoduchým vyřešením problému nesouhlasím. Výchova mládeže stojí na třech pilířích: rodina, škola a vzdělávací instituce a společenské prostředí. Už v r. 2004 jsem napsala článek o agresivitě mládeže ve snaze poukázat na to, že výchova mládeže je ohrožena a nárůst agresivity a kriminality lze do budoucna očekávat. Napsala jsem, že i v našich školách, pokud se nezmění společenské klima, můžeme očekávat střílení na školách. Nebyla jsem sama. Mnozí učitelé poukazovali na nezdravé prostředí, které na děti a mládež působí.

Po r. 1989 došlo k rozvrácení hodnot ve společnosti. Ještě průzkumy z počátku 80. let vydané v r. 1985 ukazovaly, že mládež si cení hodnot jako je přátelství, žít ve spokojené rodině, v míru. Váží si toho, že je zaručena péče o občany v nemoci, že žijí život bez obav z nedostatku, že mají přístup ke vzdělání podle svých schopností, že mají možnost využívat bezplatné nabídky sportovního a kulturního vyžití. Naopak průzkumy v té době realizované ve Francii a Velké Británii ukázaly, že mladí lidé při pomyslení na rok 2000 pocítují strach a nedůvěru v zítřek, pocit zbytečnosti v době hospodářské nestability, ztrátu optimismu, že si mohou volit svoji profesní cestu bez finančního zabezpečení rodin...

Po r. 1989 mezi naší mládeží převládl konzumní způsob života podporovaný ve společnosti nabídkou cestování, větší nabídky spotřebního zboží atd. Ve společnosti byl podporován individualismus a dodnes silně podporovaný názor, že každý si za svůj osud může sám, každý si může vybrat dobře placenou práci, a kdo ji nemá, je lenoch, hlupák atd.

Hlavní příčiny v nárůstu kriminality a agresivity proto vidím ve společnosti samé. Velká část rodin se potýká s existenčními problémy, které se promítají do napětí a vztahů v rodinách. Děti trpí nedostatkem citu a nedostatkem času stráveného s rodiči. Děti jsou dnes vystaveny více traumatizujícím faktorům než dříve. Selhává i škola a vzdělávací instituce. Základní škola byla zbavena značné části výchovných funkcí a tak je pro učitele velmi problematické přimět rodiče ke spolupráci na řešení odchylek v chování žáka. Společenská prestiž učitelů upadla, úcta k učitelům se dnes nenosí a děti to vidí. Ve školách dochází k diferenciaci dětí na chudé a bohaté. Zmizela značná část bezplatné mimoškolní činnosti, jak sportovní, tak různých kulturních aktivit žáků. Sebelepší působení

rodiny a školy bude selhávat, pokud děti a mládež bude vidět opak toho, k čemu jsou vedeny. A co vidí ve společnosti? Nabídka televize a masové sdělovacích prostředků nevede ke kultivaci společnosti. Televize plná filmů a programů, kde násilí a krev je všudypřítomná, k tomu jednostranné zpravodajství, korupce ve společnosti, hrubost v mezilidských vztazích, nedůvěryhodnost politiků, to jsou příklady, které mládež vidí. Lehký přístup k drogám podněcuje agresivitu u mladých lidí. Zároveň se mladým lidem uzavírá svět duchovních hodnot, které by si mohli osvojit. Cena knih, kvalitní literatury, vstupenky do divadel, kina, muzeí se stal pro mnohé neúnosné. Hodnotový systém doznal vlivem masového vymývání mozků u naší mládeže změn, oproti hodnotovému systému předchozích generací. Síla působení společenského prostředí, tj. ideově-politického, ekonomického, mravního, právního, estetického, kulturního je po r. 1989 podceňována. A výsledky se dostávají. Dětem a mládeži chybí kladné vzory. Před r. 1989 na kultivaci mladé generace spolupůsobily jak škola, tak tisk, televize, návštěvy divadel, četba hodnotných knih...Současná propaganda využívá prostředků masové informace, reklamy, bulvárního tisku k podněcování individualistických nálad, udržuje spotřebitelský vztah ve společnosti a frustruje velkou část, která si uvědomuje, že na to nemá. Že by kladným vzorem mohli být politici, sportovci či umělci se svou vlastní nenasytností a zároveň arogancí k potřebám prostých lidí, lze s úspěchem pochybovat. Nezmění-li se společenské poměry, nelze zlepšení chování mládeže očekávat. Nepomůže žádné snížení věku trestní odpovědnosti mládeže, nepomůže žádný kamerový systém na školách a nepomůže stále větší omezování osobní svobody ve školách, institucích a úřadech. Tím vším si už dávno prošly Spojené státy americké, které jsou pro naši vládní garnituru vzorem a stejně agresivita mládeže, včetně střílení ve školách, na ulici a jinde je stále častější. A naopak můžeme vidět, že tyto patologické jevy, se kterými se před revolucí potýkala např. i Kuba, se změnou režimu zcela vymizely. Kapitalismus je ve své podstatě nehumánní a nárůst agrese a kriminality je jeho odrazem.

Anna ŠTOFANOVÁ

KSČM odmítá přijetí eura

(Praha, 5. 1. 2024) S blížícími se volbami do Evropského parlamentu někteří politici začínají opět koketovat s myšlenkou zavedení společné evropské měny euro v České republice. Třenice se nevyhýbají ani účelově vytvořené vládnoucí pravicové koalici SPOLU, která se pod tímto názvem chystá i na evropské volby. Jasný signál však svým prvním novoročním projevem vyslal prezident Petr Pavel, který v projevu napsaném jeho poradcí mimo jiné vyzval k jednoznačnému a brzkému zahájení kroků k přijetí eura. S dodatkem, že prý euro je pro naši malou otevřenou ekonomiku „logickou budoucností“.

KSČM považuje za skandální, že nejvyšší ústavní představitel České republiky zpochybňuje národní měnu namísto toho, aby byl jejím zastáncem a obhájcem. Neboť kromě jiného je česká koruna v posledních několika letech po švýcarském franku druhou nejvýkonnější měnou Evropy.

KSČM dlouhodobě odmítá přijetí eura. Zachování koruny umožňuje definovat nezávislou

monetární politiku. Přijetím eura bychom se vlastní monetární politiky vzdali a delegovali ji na Evropskou centrální banku. To by v uplynulých letech znamenalo ještě vyšší inflaci, vyšší ceny bydlení, hůře úročené vklady v bankách a výraznější pokles životní úrovně obyvatel, než je tomu v současné době. Jak je vidět, za špatný výkon české ekonomiky nemůže koruna, resp. nezavedení eura, ale neschopnost našich vlád.

Euro posiluje nestejnou vývoj mezi zeměmi eurozóny a regiony. Není nástrojem soudržnosti, ale naopak. KSČM klade důraz na ekonomická opatření, která povedou k přibližování životní úrovně českých občanů k nejvyspělejším státům EU a trvale udržitelnému rozvoji.

Především s ohledem na vysoké riziko ztráty zbylé politické suverenity KSČM přijetí eura odmítá. **Pro KSČM je otázka přijetí eura natolik závažná, že považuje za nutné, aby o ní občané České republiky rozhodli jedině v referendu.**

VV ÚV KSČM

Malé zamyšlení Aleše Růčky – tentokrát již předvolební

Přemýšlet již nyní nad přípravou voleb se může zdát v únoru přece jen předčasné. Vždyť ty „evropské“ nás čekají na konci června, do krajských zastupitelstev a třetiny senátu budou až v říjnu. Nic proti tomu. Mám však na mysli náš podíl na jejich včasné přípravě.

Nás, členů a sympatizantů KSČM, se až tak netýká kádrová příprava, tedy složení kandidátních listin. To je záležitostí příslušných stranických orgánů. Což pochopitelně neznamená, že bychom nemohli vyjádřit svůj názor či navrhnout konkrétní jména. Ale o konečném složení kandidátních listin rozhodnou naši zástupci – členové ústředního, respektive krajského výboru. Vždyť oni jistě mají širší rozhled a více informací.

Mně jde o něco jiného. Šedesát dnů před termínem voleb je lhůta pro delegování jednotlivých stran pro delegování svých zástupců do okrskových volebních komisí. Konkrétní termín je tedy počátkem dubna, přesněji 6. 4.

V praxi to tedy znamená, že máme pouze zbytek února (který je sice letos o den delší) a březen k sestavení těchto okrskových komisí. Těch je v Brně celkem 290, v městské části je jich dokonce 70! Již v minulosti se nám nepodařilo zajistit delegování našich zástupců do všech komisí. Je třeba si také uvědomit některé související skutečnosti. Především to, že základna našich členů a sympatizantů stárne, v loňském roce se nekonaly žádné volby a neexistuje tedy přehled, kdo s našich pravidelných komisařů se

bude mít zájem se této práce, byť rozumně honorované, ještě zúčastnit.

Právě v tom vidím první problém, a tedy i úkol, totiž zajistit dostatek lidí, kteří budou naši stranu v okrskových volebních komisích zastupovat. Máme v Brně, žel smutné zkušenosti, že ne všechny OVK pracují – sčítají hlasy - odpovědně! Přesvědčili jsme se o tom v minulosti několikrát, dokonce jsme se i soudili – a soud nám dal za pravdu. Je proto nesmírně důležité zajistit naše zástupce do **všech** OVK! Je to důležité především z hlediska významu červnových voleb. V nich půjde o to, kdo bude v příštím Evropském parlamentu rozhodovat naším jménem, respektive jménem zatím suverénní České republiky. Zda bude v EP zastoupena levice. Zda bude opět zvolena Kateřina

Konečná, často jako jediná s českých europoslanců hlasuje v zájmu našich občanů a ČR. Jsou důležité i z toho důvodu, že před krajskými a následně i volbami do poslanecké sněmovny v příštím roce ukáží skutečné rozložení politických sil v republice.

A co pro to může každý z nás udělat? Podle mého názoru by se každý z nás měl zamyslet, zda se sám zapojí do práce v OVK, a dále pokusit se v okruhu

svých přátel a známých najít takové, kteří budou ochotni být tímto komisařem.

Druhým problémem, jímž se chci v souvislosti s přípravou voleb v tomto zamyšlení zabývat je skutečnost vyplývající z toho, že KSČM se voleb zúčastní v koalici STAČILO!. Problém nevidím ve vlastní koalici, naopak je nutné zdůraznit, že se potvrdilo, že existují politické subjekty s komunisty spolupracovat! (I když je jich dosud zatraceně málo.) Obávám se jiné věci. V posledních komunálních volbách brněnská KSČM kandidovala v rámci koalice RESTART. Bohužel jsme neuspěli. Jedním, a opravdu závažným, důvodem byla skutečnost, že řada voličů když nenašla kandidátní listinu KSČM se voleb prostě nezúčastnila. Nepodařilo se plně

POBLÁZNĚNÝ PES

Vážená paní starostko,
děkuji za připomenutí platby poplatku za psa. Bohužel nadále již nemohu tento poplatek hradit, jelikož můj pes prochází krizí identity a necítí se být nadále psem, nýbrž kočkou.

Pokud by došlo k nápravě v jeho psychice, opět se k platbě přihlásím.

Pevně věřím, že jeden poblázněný savec nenaruší chod obce ve smyslu krácení obecního rozpočtu, a že můj pes nevnese do své krize osobnosti i ostatní domácí zvířata, se kterými své problémy konzultuje přes plot.

Děkuji za pochopení, s pozdravem

Robert Haf,

Na Strážnici 315 Dolní Lhota 747 66

voličům vysvětlit, že pokud chci dát hlas KSČM, musím volit koalici RESTART. Spoléhal jsem na to, že na volebním lístku jsou pod hlavičkou RESTART uvedeny všechny subjekty této koalice, tedy i KSČM.

Podle mého názoru již nastal čas zahájit opatření k zabránění obdobného nedopatření. Jaká? Nikdo nám v tom nepomůže, bude záležet pouze na nás – členech a sympatizantech – zda budeme ochotni přiložit ruku k dílu. Přesněji tedy ústa, neboť bude třeba vysvětlovat. Vysvětlovat, že pokud chci dát hlas kandidátům KSČM, musím volit koalici STAČILO!, vysvětlovat, proč je třeba se voleb zúčastnit a proč volit právě tuto koalici. Je to vlastně jednoduché – **stačí se jen odhodlat mluvit s lidmi.**

**Vláda, která
voliče podvedla
svými
předvolebními
sliby a zamlčela
své povolební
plány, nemá
fakticky
legitimní právo
vládnout!**

K zamyšlení

Před Vánocemi 2023 došlo k velké tragédii. Student na FF UK v Praze zastřelil 14 studentů, když předtím zastřelil svého otce. Další postřelení byli odvezeni do nemocnice k ošetření a léčení.

Zvedla se vlna solidarity s rodinami, které přišly o své děti. Zapalováním svíček před areálem VŠ vyjadřovali lidé solidaritu a upřímnou soustrast pozůstalým.

Vláda vyhlásila 23. prosince 2023 dnem státního smutku, zvýšenou ostrahu ve státě do konce prosince

a další opatření. V lednu 2024 VŠ bezpečnostní orgány a další státní instituce přijímaly různá bezpečnostní opatření.

Projevy obyvatel, vyjadřující solidaritu s postiženými rodinami, postup vlády, VŠ a dalších institucí včetně bezpečnostních opatření nutno ocenit.

Přesuňme se však do dnů minulých, do uplynulých tragických událostí.

V roce 2022 došlo ke specifickému vojenskému zásahu ruských vojsk na území Ukrajiny z důvodu neplnění Minských dohod.

Co se stalo? Žádná diplomatická jednání, ale mnohé státy včetně ČR začaly posílat Ukrajině zbraně a z plánovaného speciálního zásahu se rozrostla válka, která trvá doposud.

Uvědomují si vlády, které posílají zbraně na pomoc Ukrajině, že tím prodlužují válku a mají na svědomí další a další mrtvé na obou stranách jejich vzájemného konfliktu? Není to snad záměrná podpora výroby zbraní?

Uplynulo už přes 100 roků, kdy Svatopluk Čech ve své básni navrhoval přetavit zbraně na pluhu k obdělávání půdy a zajišťování výživy lidstva.

Dnešní vládám, podporujícím válku, není znám významný indický bývalý státník Néhrú, představitel politicky aktivní neutrality a neúčasti ve vojenských blocích?

Svět nepotřebuje vojenské bloky, svět potřebuje mír! Neutralita všech zemí to může zajistit. Nikoliv horečná výroba stále dokonalejších, a tím ničivějších zbraní, ale hospodářská spolupráce jednotlivých států na základě vzájemné výhodnosti je ta správná perspektivní cesta veškerého lidstva.

Po napsání těchto řádků si dovoluji čtenáře vyzvat, aby v příštích volbách do EP, krajů, Senátu, ale hlavně voleb do Poslanecké sněmovny, volili kandidáty, kteří nezapomenou na své voliče a ne ty, kteří mají radši válku než mír.

Vždyť dělat proamerickou politiku je službou zbrojnímu průmyslu. Od roku 1945 podle amerického

novináře Erika Besta, který žije v Praze, provedly Spojené státy americké 38 svévolných bombardování různých zemí na světě (výroba svíček by nestačila k uctění nevinných obětí, nemluvě o zničení jejich obydlí a infrastruktury. Zisky zbrojaři tím přece mají.).

To však našim současným vládním činitelům, vládním poslancům a senátorům asi nic neříká. Mají asi spočítány své peněžní příjmy za 4 roky. Jsou to v korunách sedmimístná čísla! A za co? Že se celou noc ve Sněmovně „hádají“ a neřeší potřeby obyvatel, jak navrhuje opozice?!

A proč máme vůbec druhou komoru Senát? Prý jako pojistku. K čemu, když vláda má ve Sněmovně v současné době 108 „svých“ poslanců? A čemu prospívá vyjádření předsedy Senátu, že je „Tchajwanec“?! Naši republika určitě ne! Myslím si, že prospívá USA v protičínské politice, a tak škodí naší republice.

Nečiním si nárok na pravdu, mohu se mýlit v určitých jevech. Chtěl jsem ale ukázat na proradnou politiku těch, kteří mluví o své práci ve prospěch národa a přitom myslí hlavně jen na svůj prospěch, tj. udržet se na svých „teplých místech“ za tučné výplaty, a přitom dělat záměrně proradnou proamerickou politiku ve prospěch zbrojařů.

Škodí tak svému obyvatelstvu a Slovanům.

Žádám Vás, vážení čtenáři, až půjdete k volbám, přemýšlejte o své budoucnosti a šťastném životě svých dětí. Podle toho dejte do urny hlasovací lístek těch kandidátů, kteří Vás nezklamou. Dejte hlas levicovým kandidátům, kandidátům za KSČM.

Jan KOUBA

ODLEHČENĚ K JEDNOMU VÝROČÍ

Když odhlédneme od akcí KSČM, především pak Institutu české levice, nesetkali jsme se ve veřejném prostoru s připomenutím významného výročí – 100. let od úmrtí geniálního teoretika, který dokázal své myšlenky uvést do praxe tehdejšího světa – Vladimíra Iljiče Lenina. I v lednovém Echu jsme se spokojili pouze s připomenutím tohoto výročí v rámci kalendária, tentokrát upozornujeme na pozvánku na únorový diskusní čtvrtek. Dovolím si při příležitosti tohoto výročí připojit pouze několik osobních poznámek. Neboť o významu Leninova života a díla není třeba čtenáře Echa přesvědčovat.

Poprvé jsem se se jménem Lenin setkal, tak jako zřejmě většina z nás obdobného věku na základní škole. Zařadil se mezi hrdiny našeho věku – Husa a Žižky, nespočet obrozenců a dalších obránců samostatnosti naší země.

To je jistě velice velice povrchní pohled, vždyť jsem byl žákem ZDŠ. Léta šla, a začal jsem se aktivně zapojovat do práce svazu mládeže, bavila mne účast na jeho politickém vzdělávání. Někdy v té době jsem si přečetl stručný životopis Vladimíra Iljiče, což se mi

hodilo při absolvování vojenské základní služby, kdy jsem při politickém školení mužstva obdržel pochvalu za popis, jak Lenin vypadal.

Ještě chvíli mi trvalo, než jsem se začal zabývat ne životopisem, ale skutečným myšlenkovým odkazem tohoto génia. Snad tenkrát, jsem začal používat jméno Vladimír Iljič, místo Lenin. Tenkrát se říkalo Lenin řekl ... , jak zmínil Lenin ... a podobně. Někteří dokonce, snad s devótností říkali soudruh Lenin. Takové oslovení je dle mne zcela v rozporu s

Leninovou skromností, on si rozhodně nepřál jeho oslavování, jak jsme je zažili, především v období po 2. světové válce. Dodnes proto raději užívám, nikoli z důvodu nějaké familiárnosti oslovení Vladimír Iljič, naopak z důvodu ztotožnění se s jeho myšlenkami.

Začalo to nenápadně. Když jsem viděl faksimile jeho písma, všiml jsem si, že jednotlivé stránky označuje v pravém horním rohu číslicí a pravou závorkou. Ihned jsem to převzal a zůstalo mi to dodnes. To uvádím samozřejmě jen okrajem, podstatné je, že jsem jeho práce začal studovat a stavět na nich ve svém uvažování a práci. Často si připomínám jeho poznámky, týkající se vědecké práce – Když jsem nevěděl jak dál, poradil jsem se s Marxem. To mne výrazně ovlivnilo. Ve své práci jsem nadále používal, a dodnes používám vlastní obdobnou poučku – když si nevíš rady, poraď se s Vladimírem Iljičem.

V současné době se naše KSČM zabývá, mimo jiné, prací na novém programu strany. Tyto diskuse se vedou již řadu let, byla zpracována celá řada návrhů, a ještě bude. Osobně se domnívám, že pokud není naplněn stávající – Kladenský – program, není třeba programové cíle KSČM měnit. Vždyť třeba Manifest Komunistické strany jeho autoři také neměnili. Pochopitelně i tento dokument v průběhu dalších let svým způsobem zastaral, bylo třeba reagovat na změny ve společenském i ekonomickém, a tedy i politickém bytí. Autoři na to reagovali doplňky v několika dodatečně připojených předmluvách. Základní myšlenka však zůstává, jen cesty k jejímu naplnění se mění. Stejně tak zůstává v platnosti odkaz učení Marxe, Engelse i Vladimíra Iljiče.

Aleš RŮČKA

Vyjádření k nálezů Ústavního soudu ze dne 24. 01. 2024

Vyjadřujeme zklamání a rozhořčení nad Nálezem ústavního soudu České republiky, kterým 24. 01. 2024 zamítl návrh na zrušení úpravy valorizace starobních důchodů.

Jsme názoru, že ústavní soud se věcně ani nestranně nevypořádal s otázkou legitimního očekávání poživatelů starobních penzí. Ta byla založena na skutečnosti, že inflace bude do valorizace starobních penzí zohledněna podle právní úpravy v té době platné. Nestalo se tak. Ústavní soud dal většinově za pravdu vládě a schválenému retroaktivnímu návrhu zákona měnící účelově systém valorizace penzí.

Nález ústavního soudu dal přednost nikoliv právní jistotě, ale účelovému politickému výkladu, konformnímu současné pětikoaliční vládě a její parlamentní většině. O ničem jiném není převážná část důvodové zprávy Nálezu. Rozevírání nůžek mezi chudobou na jedné straně a hromaděním bohatství úzké ekonomický vládnoucí vrstvy tak bylo posvěceno ústavní institucí.

Nastala tak doba, kdy je třeba se naléhavě ptát, jakou další restrikcí současná vláda, po ožebračení seniorů, připravuje pro většinu svých občanů, zaměstnanců a ostatních pracujících. Odmítáme proto úvahy o liberalizaci důchodového systému a pracovního práva v České republice, po nichž volá zahraniční nadnárodní kapitál. Není přípustné, aby dopady inflace a státního zadlužení nesly především, na svých bedrech Ti, kteří žijí ze své mzdy, platu či důchodu.

Vyzýváme všechny odborové svazy k jednotnému rozhodnému postupu proti dalším vládním reformám.

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska

V Praze 27. ledna 2024.

Nové číslo Lípy

Jsem tady opět s informací o novém čísle Lípy. Tentokrát vynechám výčet článků a veršů jednotlivých přispěvatelů – samotný obsah 130 stránkového čísla zabírá téměř dvě strany. Všem proto doporučuji si toto číslo přečíst, rozhodně nebudete litovat.

Nemohu si odpustit na úvod necitovat již první větu z úvodníku šéfredaktora Lípy Jana Poláčka: „... žijeme v době ekonomického a duchovního marasmu, do kterého nás zavlekl Fiala, který si snad úmyslně – jinak to není možné – vybírá do vlády diletanty, kteří svému oboru nerozumí, jako ministra zdravotnictví z božího dopuštění radiologa „Leoparda“ Válka (nově šéfa TOP09), který jen dokazuje, že mu na lidech, tedy na pacientech, nezáleží a bere si nás jako své rukojmí, nebo ekonomického poradce vlády Křečka, který umí lidem akorát poradit, aby za nákupy jezdili do Polska, kde je podstatně levněji – česká ekonomika tak ale přichází o desítky miliard korun ročně.“ Následující obdobně hutné pokračování nechám k přečtení na samotných čtenářích a upozorním na některé články, jejich titulky prozrazují vlastní obsah příspěvku:

Petr Sak svůj příspěvek **Likvidační komando české státnosti a českého národa** předznamenal motem „Mluvit pravdu znamená ničit si kariéru.“ V úvodu se zabývá možnostmi hodnocení vlády přičemž dospívá k závěru, že působení vlády nelze vysvětlit pouze hloupostí jejich ministrů. Škody, které působí českému státu a českému národu, jsou výsledkem cílených aktivit. Dále se zabývá otázkami zavádění práva občanů na regulované informace, tedy cenzury, v čemž vládě napomáhá GIPS, policie i soudy, či mladí novináři. Zabývá se rovněž převratem v roce 1989, tím, jak se naplnily sliby tehdejších vůdců v porovnání se skutečnou realitou, tehdy nikým neslibovanou. Dále konstatuje: „... je třeba si dát pozor na subjekty opoziční politiky a alternativní intelektuály, protože ne všichni jsou skutečnou opozicí, skutečnou alternativou „zprofanované vlády“.“ V závěru své stati se Sak uvádí: „Bez zajímavosti není společná osobnostní výbava vládních politiků. Agresivita, drzost, absence empatie, studu a mravnosti, absolutní sebestřednost na své ego a osobní zájmy, protičeská, protivlastenecká orientace, naprostá absence sebereflexe a z toho plynou sebekontroly.“ K problematice vlasního působení vlády uvádí v několika odrážkách, jak vláda poškozují českou republiku i její státnost a uzavírá: „Skuteční vůdci a politici se vždy snažili být v souladu s občany a nechtěli na nich parazitovat. Symbolická rovina chování politiků má značnou integrační funkci. Po tom co k rozcapenému zneužívání moci pod heslem nejsou peníze, si zvýšili platy, ztratili legitimitu a věrohodnost. Již mohou

říkat co chtějí, ale pro myslícího občana jsou mimo pásmo normality, nebo dokonce je vnímá jako pitvořící se skřety (Pekarová, Černochová).

Článek **Beneše nebráníme proti lžím a útokům** od Jiřího Jaroše Nickelliho je prepis autorova projevu k 138. výročí narození prezidenta Beneše. Důraz zde autor klade především na politiku kolektivní bezpečnosti, kterou prosazoval ve spolupráci s francouzským ministrem Barthou a ministrem zahraničí SSSR Litvinovem.

Obhajobě češtiny se věnuje Tomáš

Syrovátka ve své stati **Změny v češtině**, kterou uvádí: *Podivné je, že nyní v demokracii vznikla menší, ale mediálně vlivná nátlaková skupina, která intesivně pracuje na zvratu staletých českých tradic, historie i jazyka. Intesivně se do češtiny začleňují cizí slova, pomocí medií, a to většinou zbytečně, protože tato slova čeština má a jsou srozumitelnější*“. Autor vysvětluje, že čeština je produktem více než padesáti generací, počítaje od vzniku českého státu. Na příkladu a za pomoci takových literárních zjevů, jako byli například Erben, Čapek, Komenský, Balbín, Dobrovský, Jungmann, Havlíček či Vančura a řada dalších není žádný důvod tyto české tradice měnit či bourat.

Za pozornost rozhodně stojí i další články v tomto čísle: **Mírová infrastruktura** či **Pošuci nejen ve strakovce**, **Progresivní Paralíza** od Jana Schneidera, **Neblahé dědictví normalizace – normalizační generace Petra Saka**, **Most k pravdě**, **Mír jako symbol exterimismu**, **Konec diplomacie v Čechách**, **Vteřinu od propasti**, **Premiérové pevné přesvědčení**, **Boj s nedefinovatelným Marka Řezanky**, **Pomsta radních Prahy 3 a 6 za to, že žijí**, **Je prezident Petr Pavel svůj či Petra Koláře?**, **Petr Pavel se inspiruje**, **Jinak voní i chutná** od Lubomíra Mana. Miroslav Kavij přispěl články **Rakušanova plakátovací kampaň – vrchol arogance a zneužití moci**, **Nápis na Koterovské vyhlídce v Plzni přesně vystihuje stav ČR**, (toto téma doplnil Jan Pláček příspěvkem **Skulptura Křídla naděje** či „dezopomník“ v Plzni), **Ministryně války Černochová tropí další hlouposti**. Dále Pavol

Janík se věnuje vnitřní politice na Slovensku – **Rovnováha strachu, Vtiahnu nás do vojny?, Vie Šimečka, čo hovorí, Volby opäť vyhrál nikto, Zákon o zahraničných agentoch, Prvý test koalície.** Aktuálnému konfliktu se v příspěvcích **Útok Hamásu na Izrael je záhadou, Možná byla moje úvaha na místě, Tryskem do katastrofy, NE NAŠÍM JMÉNEM, prohlašují izraelské mírové organizace, Vymkne s ekonflikt Hamásu s Izraelem kontrole?** Věnuje pozornost Paul Craig Roberts. Rozhodně doporučuji pozornosti projev V. V. Putina na zasedání Valdajského diskusního klubu.

Stranou pozornosti by neměli zůstat ani další příspěvky: Jiří Jírovec – **Návrat do historie, Proč USA upřednostnily zadržování Ruska před Čínou, Komentář ke zprávě:“Obrana chystá plány na dlouhou válku a přesuny, Ke chvále imigrace.** Jan Korál – **Pokud lidé nerozumí**

současné globální i domácí politice, nemají šanci vytvořit perspektivní vztahy. Jan Kristek – **K čemu jsou války?** Jan Poláček – **Podle mynistryně války nemá ČR v OSN co pohledávat, Ohlédnutí.** Karel Sýs – **Kát’o vezmi talíř, Zs lebe český vlezdoprdelismus!, Donašeči jsou také lidi** Jaroslav Čejka – **Den otců u tří vdovců, Bilanční, Denní hlášení, Výzva či spíše prosba.** Vzpomínky Marie Veselé k 30. výročí VNK (Echo je otisklo na pokračování v minulých číslech). Miroslav Pořízek – **Čtvrtletník Lípa – zdroj necenzurovaných informací.**

Do posledního čísla přispěli svými verši Eva Bartůňková, David Bátor, Jaroslav Čejka, Michal Černík, Jan Dawidko, Jaroslava Jánějová, Kateřina Šestáková Novotná, Josef Pepa Nos, Marek Řezanka, František Uher, Jan Zeman a Jiří Žáček.

Aleš RŮČKA

NAŠE DOMY - vernisáž výstavy

Ve stíněných provizorních prostorách brněnského židovského muzea Malý Mehrin, Vídeňská 14, 4. ledna 2024 v podvečer konala hojně navštívená vernisáž výstavy Naše domy. Sami organizátoři ji uvedli následovně:

Používání přivlastňovacích zájmen představuje v moderní české historii zajímavý fenomén. MŮJ... TVOJE... JEJÍ... JEHO... NAŠ... VAŠE... JEJICH... VŠECH? Na ulicích města Brna, tak, jak v nich žijeme dnes, stávalo přes sedm set domů oficiálně nakoupených Vystěhovaleckým fondem pro Čechy a Moravu během roku 1941. Původní majitelé a majitelky domů byli k prodeji nuceni na základě úředního označení za Židy nebo žili s takto označenými lidmi v manželství, aniž by SVĚ domy prodat chtěli. Ne vždy o vystěhování usilovali. Některé domy fond opětovně prodal soukromým osobám či městu Brnu, většinu si ponechal a pronajímal. Po skončení války se majitelé měnili znovu, ale jen vzácně se dům vrátil do rukou těch původních. V nejširším slova smyslu označení NAŠE zahrnuje všechny, kteří v JEJICH domech někdy bydleli, pracovali, o něčem snili... Zahrnuje také nás, kteří je denně míjíme a ony tak utváří kulisy NAŠICH vlastních životů.

Výstava komplexně představuje téma arizace nemovitého majetku Vystěhovaleckým fondem v Brně. Osmi vybraným domům se věnuje blíže. Předkládaný soubor informací patří k soukolí holokaustu, byť tam NAŠ zájem nekončí. Příběhy jednotlivých domů se samozřejmě ubíraly po

skončení války různými cestami dál. A je více než pravděpodobné, že vstoupily do života i vám.

Výstava potrvá do 28. března 2024.

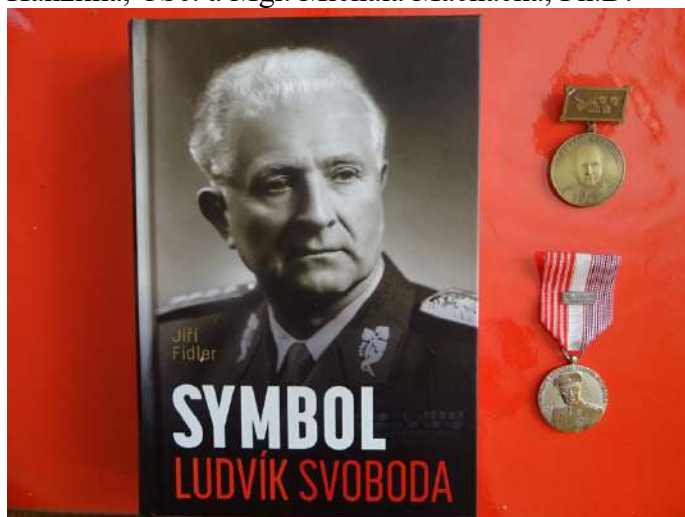
Mě nezbývá, než text doplnit několika fotografiemi... a poznámkou, že na výstavu bylo vybráno osm domů. Konkrétně Mučednická 40, Dornych 19, Hybešova 43, Masarykova 19, Kapucínské náměstí 15, kpt. Jaroše 3 a Lipová 22. Poučné a zajímavé. Na panelech, doplněných fotografiemi je popsán osud každého domu a jeho obyvatel. Ve výstavním sálu byly k vidění také fotografie modelu budoucího stálého muzea. To by mělo vzniknout na parkovišti vedle současného stanoviště dálkových autobusů oproti hotelu Grand – viz fotografie.

did

Přesně tak, a podotýkám naprosto výstižně (alespoň pro většinu Čechů i Slováků) se jmenuje nová kniha historika PhDr. Jiřího Fidlerera, Ph.D. Na rozdíl od několika dosud vydaných publikací se jedná o biografii. Obsáhlou a svým rozsahem zcela jedinečnou. Hned úvodem své recenze musím zdůraznit, že autor si na ní dal opravdu záležet.

Rozsáhlá publikace (téměř 450 stránek) je členěná do celkem dvanácti kapitol popisujících vyčerpávajícím způsobem dlouhý a na mnohé zvraty, které poznamenaly životní osudy armádního generála a sedmého československého prezidenta od jeho narození v roce 1895 v Hroznatině u Velkého Meziříčí až do smrti v roce 1979 v Praze. Pohřben je ale v rodinné hrobce v Kroměříži - ve městě, ve kterém v meziválečném období sloužil. Tato fakta většina z nás zná. Publikace obsahuje také velké množství historických fotografií, podrobné kalendárium událostí z jeho bohatého života, soupis státních vyznamenání a také četné mapy, však jde o životopis vojáka. A ne ledajakého. Uzavírá ji výčet informačních zdrojů, ze kterých autor při přípravě podkladů k napsání tohoto díla čerpal. Zmíním alespoň ty nejdůležitější - Archiv Kanceláře prezidenta republiky, Národní archiv a Vojenský ústřední archiv. Tam všude a také u již zemřelé Svobodovy dcery prof. ing. Zoe Klusákové - Svobodové, CSc., našel Jiří Fidler pro své úsilí a práci nevšední pochopení, jak sám zdůrazňuje v poděkování v úvodu své knihy. Velmi ocenil i podporu a pomoc historiků prof. PhDr. Františka Hanzlíka, CSc. a Mgr. Michala Macháčka, Ph.D.

V historii snad žádné země sotva najdeme jiného čelného představitele, státníka, který by jí a to dokonce ve dvou světových válkách hájil se zbraní v ruce. A to doslova. Svobodův osobní život byl, jak se píše v rešerši na přebalu knihy, plný událostí a zvratů i tragédií včetně smrti jediného syna a také

řady dalších příbuzných v nacistických koncentracích. Na druhou stranu zejména za druhé světové války získal punc úspěšného vojáka podílejícího se na obnově československé státu. V té první bojoval jako ruský legionář za jeho vznik. Později, už jako státník, prezident zažil úspěchy i nezdary politika, majícího však na mysli vždy prospěch státu a jeho lidu.

Pro mnohé lidi je Ludvík Svoboda možná osobou kontroverzní a co hůř, pro dnešní mladou generaci snad i neznámou. Pro své bývalé spolubojovníky to byl „starý pán“. Laskavý, mimořádně oblíbený, osobně velmi statečný člověk ale také náročný velitel s vysokou a nezpochybnitelnou autoritou. Pro nás, kteří jsme jej zažili a dosud s láskou vzpomínáme navíc charismatický, usměvavý člověk a šarmantní státník, s neobyčejným přehledem, zkušenostmi a diplomatickým nadáním. Lidé jako Ludvík Svoboda je poskrovnu. Jsou vzácní a naše země takové potřebuje. Obávám se však, nikdo podobný včele našeho zbídačeného, okleštěného a rozvráceného státu alespoň za mého života už nebude.

Snad nejdůstojněji ze všech autorů, kteří jej ve svých pamětech zmiňují osobnost Ludvíka Svobody stručně zhodnotil významný československý politik Čestmír Císař: Spolu s Jiřím Fidlerem jeho slova odcituji:

„Voják, politik, státník, člověk Ludvík Svoboda, bojovný a nebojácný občan republiky, vydobyl si nezapomenutelné zásluhy a patří mu čestné uznání. Kdo by si dnes, v časech beztrestného žvanění a pisálkovství, troufal ho znectít, jednal by podle.“

Neodpustím si osobní poznámku, že v době mé služby v čs. armádě byl mým vrchním velitelem. Zažil jsem jej jako student vojenské školy, praporčík i důstojník. Navždy budu na to hrdý.

Publikaci vřele doporučuji k přečtení všem, kteří se zajímají o dějiny naší země. Vydalo ji nakladatelství Euromedia Praha, kde ji lze také objednat a to na zelené lince 800 103 203, nebo emailem objednavky-vo@euromedia.cz, případně v internetových knihkupectvích www.booktook.cz a www.knizniklub.cz.

Tibor DÁVID, foto autor

Na zdi Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity na ul. Poříčí si pozorní chodci mohou všimnout nenápadné pamětní desky věnované jednomu z prvních nositelů a šířitelů socialistických myšlenek u nás. Patří učiteli a novináři Pankráci Krkoškovi.

Jeho otec Bartoloměj pocházel z rolnické rodiny v Jiříkovicích, matka Apolonie byla také dcerka ze selského rodu. Otec, jako prádlák byl často bez práce a tak začal obchodovat s dřívím a uhlím, které vozil do Boskovic, Svitávky, Bystřice, Brna, ale i do Polska, Uher a Ruska. Za vydělané peníze koupil v Husovicích nemovitost č.140 za 4000 zlatých rakouské měny, kterou však po smrti své ženy musel prodat, splatil dluhy a zajistil třem synům možnost studia.

Prvních sedm let tak prožil Pankrác Krkoška v ulici Josefov- dnešní Bratislavská. Do první a druhé třídy chodil do zábrdovické farní školy, kde se učilo česky, další dva roky navštěvoval školu na Dolním Cejlu, kde se učilo německy. Od r. 1871 navštěvoval Slovanské gymnázium, složil zkoušku na učitelský ústav a 22. 6. 1880 maturoval. Získal tak oprávnění učit na obecných školách jako podučitel s platem 300 zlatých ročně.

Učitelské povolání nebylo příliš honosným zaměstnáním. V Lipůvce učil bez bytu a otopu v 1. třídě 100 chlapců a děvčat. Odtud pěšky chodíval v sobotu do Svatoboje v Brně Husovicích. Další jeho „štací“ byly Bosonohy, kde se už v 1. třídě potýkal se špatnou docházkou 70 žáků, kteří museli pomáhat rodičům na poli. Následovalo působení v Novém Rousínově. Zde po absolvování zkoušky způsobilosti s platem 360 zlatých ročně působil do r.1884. V té době ho upoutaly práce Marxe, Engelse a Darwina. Začaly konflikty s ředitelem školy a farářem Chudáčkem, pro tvrzení: “že církve patří do kostela, věda do školy.“ A tak následoval další přesun. Od 1. srpna 1884 do 30. května 1885 pracoval jako podučitel ještě v Koválovicích a obci Moravské Prusy. Odtud podal žádost o propuštění z učitelské služby, která byla k 31. červenci 1885 vyřízena. Měl v úmyslu věnovat se novinářině. Velký vliv na jeho rozhodnutí mělo i jeho působení v Husovickém Svatoboji.

Vzdělávací spolek Svatoboj vznikl v r. 1871 s náplní „Vzdělání je naše spása.“

Členy byli dělníci, živnostníci, řemeslníci, obchodníci. Po vstupu Pankráce Krkošky se charakter spolku změnil. Organizoval divadla, četbu časopisů, zpěvy, výlety do okolí, vědecké rozpravy. Byl zvolen do komise pro konečnou redakci stanov. Ovlivnil tak spor o zaměření spolku, zda-li konzervativní, nebo socialistickou. Kládl důraz na vzdělávání dělnictva.

Svatoboj se stal střediskem společenského života Husovic. Krkoška sám přednášel např. o Darwinovi, o národohospodářství, byl jednatelem tělocvičného spolku.

Začal naplňovat i svůj záměr věnovat se novinářině. Když zanikl časopis Křik lidu, zahájil agitaci mezi dělníky pro vydávání nového časopisu. 26. 7. 1885 svolal schůzi, které se zúčastnilo na 200 lidí a nový časopis schválili. Mezi navrhovanými názvy byly: Volnost, Hlas práce, Proletář, Čtvrtý stav, Spojení dělnictva, Sociální demokrat. Přijat byl návrh **Rovnost**. Bylo usneseno, že bude psát o poměrech dělnictva. 29. 7. 1885 napsal Krkoška policejnímu ředitelství, že Rovnost bude vycházet 2x měsíčně, vždy v 1. a 3. čtvrtek. Psát bude o politických, hospodářských, sociálních, náboženských, vědeckých otázkách, denní zprávy i zábavné články. Už 3. srpna vydalo místodržitelství oběžník, že Krkoška bude vydávat časopis v českém jazyce ve snaze spojit radikální a umírněné dělníky. Hned první číslo, které vyšlo 13. srpna bylo konfiskováno, k veřejnosti se dostalo až druhé vydání z 20. srpna 1885. Přes stálé problémy s cenzurou a konfiskacemi se Rovnost pod vedením Krkošky stala agitátorem socialismu. Sám Krkoška prostudoval Marxův 1. díl Kapitálu a hodlal jej přeložit do češtiny.

Za působení Pankráce Krkošky vyšlo v letech /1885 - 1886/ 23 čísel Rovnosti. 40 článků teoretických, z nich 29 ekonomicko - politických. Naposled redigoval Rovnost 16. srpna 1886. Z redakce odstoupil ze zdravotních důvodů /zánět pobřišnice/. Rovnost v jeho době měla 300 abonentů. 450 výtisků bylo roznášeno do Králova Pole, Maloměřic, Husovic, Juliánova a vnitřního Brna. 150 výtisků šlo na venkov dělnickým spolkům nebo jednotlivcům v Čechách, na Moravě, ve Slezsku, v Rakousku. Je zajímavé, že do Prahy nikoliv.

Od listopadu 1887 byl Pankrác Krkoška trvale v nemocnici, kde 16. února zemřel. Pohřeb se konal 19. února 1888. Pohřebního průvodu od nemocnice U Svaté Anny až na Ústřední hřbitov se zúčastnilo na 4 tisíce dělníků. Na jeho pohřbu promluvil Josef Hybeš. Takoví lidé šli před námi. Čest jeho památce!

PS:Je smutné, že Rovnost, list dělníků a pracujících je dnes v rukou pravice, které nejde o uvědomování pracujících vrstev, ale o oblbování.

Anna ŠTOFANOVÁ

aneb poněkud delší dovětek k prvnímu letošnímu Diskusnímu čtvrtku konanému 18. ledna. Za pořádající Komisi ideové práce a podílející se Klub společenských věd si totiž myslím, že letošní lednový čtvrtek si zaslouží širší zastavení.

Odpoledne bylo totiž věnováno události, která naši zemí otřásla 21. prosince loňského roku a nutno říci, že dodnes hluboce jítří a rezonuje občanským i ryze politickým životem. Ano, je řeč o útoku „šíleného“ střelce v objektu Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Ty uvozovky jsou umístěny záměrně, protože původce hromadné vraždy označujeme sice za šíleného, ale zřejmě hlavně proto, že provedený čin se vymyká naší většinové „normálnosti“. Naskytá se ovšem otázka, jestli si tím jako společnost třeba nepomáháme jen se přes událost, jakkoliv hrůznou, co nejrychleji přenést, aniž bychom se hlouběji zabývali příčinami. Byl přece šílený a - je to za námi ...? K tomu však trochu později.

Nejprve se zastavme u dvou aspektů události, které vyvolávají a patrně, doufám, ještě nějaký čas vyvolávat budou patřičná pnutí. Oba mají něco společného – obecné rozhořčení! Prvním tímto aspektem je samotný zásah Policie ČR, který je od počátku mnoha vždy a ke všemu kvalifikovanými, avšak nezúčastněnými „experty“ na policejní práci odsuzován jako řekněme zmatečný, amatérský atd. Tisková konference policie je pokládána za zametání stop pod koberec. Přiznám se, že sám také ze zvládnutí události pocítuji určité rozpaky. Avšak jako bývalý důstojník PČR určitě z poněkud jiných důvodů než většina civilních hodnotitelů. Především každému doporučuji něco si o policejní službě a službách nastudovat, ověřit a pak s chladnou hlavou hodnotit. Cokoliv si totiž lze myslet o řekněme politické podjatosti policejního vedení, jsou to stále policisté a ve svých vedoucích pozicích nemohou a (věřím) nejednají mimo rámec zákonů, kterými jsou povinni se řídit! Měla by tedy být brána vážně slova úřadujícího policejního prezidenta: „*Moc vás žádám, abyste ve svých soudech rozlišovali mezi tím, co policisté mohli vědět v té operační fázi, která trvala tři hodiny, a mezi tím, co dnes už víme s odstupem devatenácti dnů. Dopředu se omlouvám, že neodpovíme na všechny otázky, protože stále probíhá*

trestní řízení a úroveň poznání k dnešním dnům není sto procentní, a pokud něco nevíme, nemůžeme se pouštět do spekulací.“ Velmi výstižné. Podotýkám, že jako stále pracující ve složce integrovaného záchranného systému jsem řekněme obeznámen se závaznými postupy, podle kterých policisté a nejen oni při zásahu proti tzv. aktivnímu střelci postupují. Pokud však sám mám nějaké analytické postřehy k události, budu je porovnávat s dostupnými poznatky, nebudu se pouštět do spekulací a ty jako „fakta“ vytrubovat do světa. A rozhodně doporučuji zdržet se prvoplánového hanění policistů, sloužících „na ulici“. Jejich služba rozhodně není snadná, musí toho totiž dost zvládnout, leccos snést, a že by byla jejich služba pro nás nějak extra ohodnocena ... Zkuste si to jen představit!

Něco jiného je politická reakce na tragickou událost a tady zcela zřetelně vystupuje do popředí hlavní „amatér“, kterým je ministerstvo vnitra. Právě to se totiž pod svým skvělým vedením často, jako i nyní, chová spíše jako propagandistický orgán shánějící ve směru „hlavního proudu“ politické body ať to stojí, co to stojí než jako ústřední orgán zodpovědné správy státu. V důsledku toho se v obecném podobenství často chová jako slon v porcelánu a zejména to platí o zvládnutí tzv. krizové komunikace (jejím principem je totiž zásadně nelhat a zejména nevymýšlet virtuální realitu). To sedí i na současnou snahu když ne rovnou zakázat, tak alespoň maximálně znepříjemnit legální držení střelných zbraní. To je ovšem něco, co razantně a troufám si říci, že ve vztahu k potencující události v prosinci tak trochu dost „mimo mísu“, postihuje na procenta možná zanedbatelnou, ale přesto významnou část občanů pořád ještě „našeho“ českého národního státu! A to je i něco, co by mělo vést k aktivnímu zájmu KSCM v rámci kapitoly bezpečnosti její politiky!

A to je druhý aspekt. **Legálními držiteli palných zbraní podle zákona o zbraních a střelivu totiž nejsou šílenci. A jsou to občané trestně naprosto bezúhonní!** Jsou jimi lidé, kteří aktivně provozují hlavně sběratelství, sport, myslivost a zabývají se také domobranou - přípravou na potenciální obranu při ohrožení území! Jsou disciplinovanými vlastníky zbraní, a nikdo z nich nepodstupoval proces prověřování až k uznání způsobilosti držet a používat povolené typy zbraní za účelem kohokoli zabít. S vědomím, jakým nepříjemnostem a případnému trestnímu postihu se vystaví použitím zbraně i v případě nutné obrany a krajní nouze! Za účelem

zabití, potažmo hromadného, lze použít prostředky dostupné mnohem snadněji, levněji, účinnější a navíc bez hrozby trestního postihu kdykoliv před spácháním činu. Navíc – úsilí vlády přichází v situaci, kdy by měl být za zásadní bezpečnostní problém pokládán černý trh se zbraněmi při zvažování množství zbraní, které se jaksi „ztratily“ v rámci vyzbrojování korupcí prolezlé Ukrajiny. Co tedy činí tuto zájmovou skupinu pro současné „majitele jediného správného názoru“ tak nebezpečnou? No, jsou to lidé ve své většině s racionálně kladným vztahem k tomu, co už snad i neradno veřejně vyslovovat. Správně – k **vlasti!** A při bezprostředním ohrožení se k její obraně pravděpodobně snadno spojí. No prostě lidé, jejichž potenciál je třeba z pohledu zájmů hlavního proudu zlikvidovat. Ze strany levicové opoziční alternativy naopak maximálně hájit a podporovat!

Nyní již k hlavní části čtvrté diskuze. Vítejte hostem, který se úspěšně (soudě podle bohaté a náročné diskuze) ujal vysvětlení příčin tragické události v širších souvislostech byl známý sociolog, publicista, nakladatel, výkonný ředitel Jungmannovy národní akademie a vlastenec **PhDr. Petr Hampl, Ph.D.** Poznámek z jeho vystoupení a diskuze mám mnoho stránek a tak jen přiměřeně krátké shrnutí v přímém vztahu k tématu. Doufám, že i tak vás čtenáře svede k zamyšlení a začtení do jeho knih včetně poslední, s názvem **Střízlivění**, které v rámci

akce v odkazech představil.

Nuže nejprve byla probírána otázka „šílenosti“ studenta Davida Kozáka v souvislosti s možností, respektive neschopností státu jeho činu zabránit. Z obšírné odpovědi lze celkem jednoznačně vyvodit, že pachatele lze stěží označit za šílence

v intencích běžného laického chápání. Stěží lze také dnes, po jeho smrti, objektivně dovodit jeho řeckně momentální přičetnost (psychiatricky v postatě předem detekovat nejde) a jednoznačně určit motiv jeho činu. Řada skutečností však vypovídá o tom, že byl velmi inteligentní a svůj čin byl schopen plánovat. Nic z toho ale nelze použít ve směru obecného znevěrohodnění procesu získání zbrojního průkazu, na základě kterého si mohl v krátké době legálně opatřit řadu zbraní včetně pušek! (Případ zde spíše povede ke zjištění provinění konkrétních osob ve smyslu trestných porušení zákonem stanovených pravidel.) Lze však případ použít jako další příklad obecné platnosti teoretických tezí, popisujících směr civilizačního vývoje ve světě. Pro směr vývoje tzv. západní civilizace, kam patříme i my, bychom mohli pro období od přelomu 80. a 90.-tých let 20. století použít výstižný termín – všeobecný úpadek. Jedním z jeho prokazatelných atributů je agrese a vůbec násilí, která se stala společensky akceptovaným vzorcem chování. To však není totéž co většinově schvalovaným! To jen submisivnější

/mírumilovnější/ohleduplnější/ čestnější a hlavně dekolektivizovaná většina trpně přijala za skutečnost (zdánlivou) nevyhnutelnost podřízení se menšině bez skrupulí užívající násilí. Naskytá se zásadní otázka – proč k tomu došlo?

Tady mi dovoďte poněkud překlenout bohatý výklad i diskuzi (protože jinak by byl článek na celé číslo ECHO) a vybrat jen to nejpodstatnější. Přiznávám, z mého pohledu. To ostatní doporučuji najít jednak v knihách nejen Petra Hampla, ale také například Petra Druláka, Jana Kellera a dalších a v diskuzních vystoupeních řady osobností počínaje Josefem Skálou například v pořadech internetových televizních kanálů, internetových rádií apod. Všude se v podstatě, jen jinými slovy shodují na tomtéž: **pokud nedojde k systémové změně či obrácení hodnotového trendu současného tzv. „hlavního proudu“, není otázka zániku (západní) civilizace o tom jestli, ale kdy. Výměna jedné party za druhou stejného myšlení není změnou, jen komedií.** Petr Hampl v rámci svých odpovědí na otázky, s odkazem na své knihy, poukázal bod negativního zvratu k úpadku do již zmíněných let 80./90.-tých, tj. před pouhými cca 40 lety. Do té doby totiž světu vládla řeckně průmyslová/inženýrská společnost a přestože spolu soupeřily dva ideově nesmiřitelné bloky, socialismus a kapitalismus, ekonomickou podstatou fungování svých společností se zase až tak zásadně nelišily. Pak přišel rozpad bloku socialismu a (tady teď není důležité proč) a blok kapitalistického Západu svou politickou nadvládou

globalizoval/rozšířil na (téměř) celý svět. Jenže vůdčí skupiny nebyly schopny v zajištění svých ideových dogmat zpracovat kvalitativní změnu sociální reality a snažily se a stále se snaží uplatňovat moc ve způsobu „svých nejslavnějších tradic“ ... tedy kolonialismu (patrně správně pojmenovaná podstata globalizace). A netrvalo dlouho a koloniální samolibost plodí ovoce – stojíme na hraně nové světové války.

Co dláždilo tuto cestu? Velmi stručně - po rozpadu socialistického bloku došlo na Západě k odbrždění již bujících liberálních a neo-liberálních „ideových“ myšlenkových proudů (pokud tu lze o idejích a myšlení vůbec hovořit) se záměrem zabránit znovuvzkříšení kolektivního socialismu. Základní „hodnotou“ se stala individuální „svoboda“ až ad absurdum (např. LGBTQ+) a měřítkem úspěchu jen (finanční) zisk (bohužel za každou cenu). Z průmyslové společnosti techniky/technologií/znalostí jsme se stali společností konzumu, stojící na reklamě a póze s jedinou „ideologií“: Účel světí prostředky a co přináší zisk (jednotlivcům i korporacím) je dobré, co ne je špatné. Ani prý ekologický „grýndýl“ není výjimkou. Klíčem k pochopení je vždy zjistit, kam proudí zisk. No a výsledek v podobě čím dál častějších výbuchů frustrace z většinového neúspěchu prožíváme v přímém přenosu. Společnost průmyslová ovšem nezanikla. Jen byla koloniálními „vítězi“ přenesena na podřízenou periferii. Jsme vlastně účastníky takřka globální vzpoury kolonializovaných proti vykořisťovatelům – kde jsme se však my jako stát postavili v podání našich (j)elit po bok těch druhých.

Jak z toho ven? Lze vůbec ještě získat kontrolu a zabránit (sebe)zničení? Ano, ale okno příležitosti se rychle zavírá. Zásadním předpokladem je překonat

masovou indoktrinaci neo/liberálním individualismem a docílit vzniku většinové společenské vrstvy se společnou ideologií. Současná opozice tuto charakteristiku nemá, a proto také nedisponuje schopností překonat odpor mocenských nástrojů vládnoucí menšiny a efektivně převzít moc. Takže je tu problém, který musí být současnou opozicí překonán (proti čemuž je ovšem také veden odpor). Je to výběr a také výchova nových elit, jedinců schopných řídit společenství a státy ve směru žádoucí systémové změny. To při současném soupeření mezi mnoha opozičními stranami a hnutími nebude snadné už jen proto, jak málo je k tomu času a že současně **jedinou použitelnou ideologií disponuje komunistická strana!** Patrně právě proto je stále ostrakizovaná. Doporučení Petra Hampla: Zvládněte žít, protože jinak nebudete ke změně nic platní

Za tímto závěrem zbývá již jen poděkovat. Jak Petru Hamplovi, tak všem účastníkům diskuzního sezení, kterých se sešlo na šedesát a samozřejmě také vedení Městského výboru KSČM, za jehož aktivního osobního přispění se mohla akce uskutečnit. Díky!

Zbývá ještě avizovat a pozvat na další nejbližší aktivity. Prvním je samozřejmě další Diskuzní čtvrtek, který se uskuteční 22. února opět v sále na Křenové. Bude věnován vsutku světově dějinné osobnosti Vladimíra Iljiče Lenina, jehož výročí úmrtí jsme vzpomněli 21. ledna. Opět zveme k diskusi širší veřejnost – všechny kdo nehledají hádky, ale odpovědi na otázky.

Další akci pořádá Výbor národní kultury, pobočný spolek v Brně, který má v plánu 28. února, opět na Křenové, uskutečnit přednášku PhDr. Aleny Stříbrné: Česká historie – mecenáši kultury a vědy.

Václav FIŠER, foto autor

Vyjádření k situaci společnosti Liberty Steel Ostrava

Vyjadřujeme hlubokou solidaritu všem zaměstnancům ocelářské společnosti Liberty Steel Ostrava v jejich současné nelehké těžké situaci, kdy ze společnosti ve které pracují, oteklo do jiných společností Liberty Steel přes osm miliard korun. Společnost je tak cíleně tunelována vlastníkem p.Guptou a spol. ve prospěch zahraničních společností ocelářského impéria.

Jde o bezprecedentní případ tunelování firmy nadnárodním kapitálem a zahraničím většinovým vlastníkem. V přímém ohrožení se ocitlo přes šest tisíc zaměstnanců firmy, z toho přes pět tisíc hutníků. Jde také o přímé ohrožení dalších firem a jejich zaměstnanců.

Je trestuhodné jak vlastníci a vedení společnosti v této situaci jednají s odbory a jak líknavě k řešení problému tunelování firmy a ochrany zaměstnanců přistupuje vláda.

Stojíme na straně zaměstnanců a odborů společnosti Liberty Steel Ostrava a požadujeme, aby vláda učinila všechny kroky k zachování zaměstnanosti v této firmě a potrestání viníků jejího vytunelování.

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska

V Praze 27. ledna 2024.

Prodej potravin v ČR ovládá šest zahraničních firem

Český maloobchodní prodej potravin v ČR ovládá šest největších zahraničních firem. Drží 75 procent tržního podílu. Zvyšují své marže a zisky. Dokládá to studie z Mendelovy univerzity v Brně. Vytvořila ji skupina odborníků z Provozně ekonomické fakulty MENDELU ve spolupráci s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže.

Vědci zkoumali data z let 2005 až 2021 od 32 firem, které prodávají potraviny. Zjistili, že šest z nich drželo 75 % celkového objemu prodeje potravin na trhu. Dominantními hráči jsou Albert, Globus, Makro, REWE Group (Billa, Penny), Schwarz-Gruppe (Kaufland, Lidl) a Tesco. *»Český maloobchodní trh lze charakterizovat jako asymetrický oligopol, což znamená, že několik velkých firem má výraznou převahu nad ostatními konkurenty,«* uvedl **Michal Mádr** z Ústavu ekonomie Provozně ekonomické fakulty, jeden z tvůrců studie.

Podle něj je to nejběžnější typ tržní struktury maloobchodního prodeje potravin v Evropské unii. Velice podobnou tržní strukturu je možné najít v Estonsku, Německu a Velké Británii. *»V Česku je patrný nárůst tržní koncentrace z mírné na střední úroveň po roce 2013. Pro srovnání existují v okolních zemích trhy s nižším stupněm koncentrace, například Maďarsko a Polsko, ale i vyšším stupněm koncentrace. Tam patří třeba Rakousko a Slovensko,«* přiblížil Mádr.

Mezi roky 2005 až 2021 nastal na našem území podstatný nárůst tržního podílu dceřiných společností německých firem Schwarz-Gruppe, pod kterou spadá Kaufland a Lidl. Také REWE Group, která vlastní Billu a Penny. *»Podíl Schwarz-Gruppe vzrostl v čase ze 13 na 28 % a podíl REWE vzrostl ze 7 na 15 procent. Nárůst tržního podílu je u obou zahraničních firem způsoben obchodní strategií a v případě REWE*

Group i akvizicí PLUS – DISCOUNT v roce 2008. Obecně všechny trhy napříč odvětvími směřují k tomu, že je několik významných firem, které postupně získávají významnější postavení na úkor slabších konkurentů,« popsál Mádr.

U sledovaných firem studie odhalila rostoucí obchodní marži a obchodní přírážku. *»Rozdíl mezi tím, za kolik firmy nakoupily a za kolik prodaly, tedy obchodní marže, se postupem času zvyšoval. V této souvislosti rostla také obchodní přírážka vyjadřující, kolik si firmy k nákupní ceně přirazily. Průměrná úroveň obchodní marže a obchodní přírážky rostla zejména mezi roky 2015 až 2021,«* řekl **Radek Náplava**, druhý z výzkumníků z Ústavu ekonomie PEF MENDELU.

Trend nárůstu obchodní marže studie zjistila i u společnosti Globus, jejíž podíl na trhu ve sledovaném období klesal. Kromě toho studie ukazuje i na nárůst agregovaných hrubých zisků. *»Za sledované období vzrostly největším firmám tržby víc než dvojnásobně, hrubé zisky narostly téměř pětinasobně, zatímco cenová hladina měřena indexem spotřebitelských cen vzrostla o 36,5 procenta,«* dodal Náplava s tím, že stabilizovanější vývoj v odvětví z hlediska finančních ukazatelů nastal až po roce 2017.

Autoři studie chtějí vývoj koncentrace trhu dále sledovat, v současnosti nejsou všechna data z následujících let dostupná. Zajímavé by podle nich bylo i porovnat výnosnost a marže šesti dominujících firem i se zahraničními trhy. (vž)

Druhý dech barokní lékárny na Špilberku

Největší exponát jedné z nejstarších částí sbírky Muzea města Brna (MuMB), unikátní soubor lékárnického inventáře z 18. století s více než pěti sty, mnohdy až fantastními položkami. To jsou superlativy, které vystihují znovuotevřenou expozici Barokní lékárny, kterou zpřístupnili návštěvníkům v nově upravených prostorách brněnského hradu Špilberku.

Návštěvníkům se expozice tzv. Barokní lékárny, původně v prostorách současné pokladny a ŠPILBERKSHOPU na malém nádvoří hradu, uzavřela na počátku roku 2022. *»Zjistilo se, že klimatické podmínky prostor nejsou ideální a bylo zapotřebí najít nové, které by vyhovovaly uložení*

vzácných dřevěných skříní z poloviny 18. století. Barokní lékárnu čekal rozsáhlý restaurátorský zásah a následovalo náročné stěhování,« vysvětlil situaci ředitel Muzea města Brna Zbyněk Šolc. *»Nyní se ale dveře jedné z mála dochovaných lékáren z 18. století znovu otevřely. Muzeum města Brna ji vyhradilo*

důstojný a klimaticky odpovídající prostor ve stále expozici Brno na Špilberku,» dodal.

Barokní lékárna je pojmenování pro soubor lékárenského mobiliáře a vybavení lékárny původně z kláštera řádu sv. Alžběty na Červeném kopci na Starém Brně z doby jeho založení v polovině 18. století. *»Hlavní poslání řádu byla péče o nemocné a potřebné, především o ženy. V toto poslání věřili bohatí mecenáši. Finanční dary pomohly nastartovat stavbu nového konventu a otevřela se i klášterní lékárna. Lékárnu měla vždy na starost jedna ze sester s patřičným vzděláním a zkušenostmi. Ostatní ji pomáhaly,«* přiblížil kurátor Tomáš Koch. Požadavky na měnící se medicínu i lékárenství se začaly ve stárnoucí klášterní lékárně ozývat v druhé polovině 19. století stále více. Starý inventář, obsahující i takové fantaskní preparáty jako prášek z mumie či roh jednorozce, nemohl plnit požadavky tehdy moderního provozu. Zároveň ale klášter žil především z darů a peníze na potřebnou modernizaci neměl. Pomocnou ruku podala rada města Brna. Nabídla uspořádat sbírku a následně odkoupit lékárenský mobiliář i s částí inventáře do sbírek rodičího se městského muzea.

Kromě výjimečného pohledu na dřevěný mobiliář z 18. století a pestrou řadu lékárenských nádob – stojatek, nabízí MuMB v expozici také speciální interaktivní program a kreativní prohlídky nejen pro

děti, díky kterým se návštěvník dozví více o nejzajímavějších preparátech a substancích, které alžbětinky používaly k léčení. *»Návštěvníci náhlednou pod pokličku tajů tehdejšího lékárenství. Po rozluštění nápisů na lékárenských stojátkách – prášek z mumie, jelení jazyk, roh jednorozce, račí očka – se budou cítit jako ve škole čar a kouzel,«* popsala zajímavou vzdělávací linku v expozici vedoucí oddělení muzejní pedagogiky Markéta Brhlíková.

V expozici se nezapomnělo ani na jinak často opomíjeného slavného brněnského rodáka Johana Georga Kamela, který založil na Filipínách první lékárnu otevřenou všem. Část expozice je věnovaná právě jemu. (vž) FOTO - Muzeum města Brna

Brno (ne)známé

V galerii brněnského Urban centra na Staré radnici se ve čtvrtek 18. ledna uskutečnila veřejností i odborníky hojně navštívená vernisáž výstavy fotografií architektky Mariety Musálkové Brno(ne)známé a zároveň také slavnostní křest stejnojmenné knihy. Ta ve třech kapitolách, skládaných jako mozaika ukazuje různé detaily proměňující se brněnské architektury zaznamenávané po řadu let fotoobjektivem autorky. Návštěvník výstavy, která potrvá až do 15. března, či vlastník knihy – ta bude k dostání v Informačním centru TIC Pod krokodýlem, tak získá nevšedný pohled na řadu jinak snad přehlédnutelných detailů a souvislostí vývoje architektury mezi různými staletími. Publikaci opatřil úvodním textem historik architektury

Vladimír Šlapeta, který ji také vtipným úvodním slovem uvedl do života.

Tibor DÁVID, foto autor

Slavnost Jolky v Brně poosmnácté

Poosmnácté se v sobotu uskutečnila v Brně pro děti i dospělé národopisná pravoslavná slavnost Jolka (jedlička) čili Vánoce a Nový rok dle starobylého juliánského kalendáře (13. ledna). Ten uplatňují lidé např. ve východní Evropě k příchodu Vánoc o asi dva týdny později, než u nás většinou používaný gregoriánský katolický kalendář s Vánoce k 24. prosinci.

Slavnosti Jolka (v Rusku je to zároveň Svátek rodiny) v patronaci **Ruského kulturně osvětového spolku na Moravě** se účastnili zástupce Výboru pro národnostní menšiny zastupitelstva Jihomoravského kraje, statutárního města Brna a další osobnosti.

Sál se slavnostně vyzdobeným a osvětleným

stroměčkem uprostřed zaplnili rodiče se svými ratolestmi, často v kostýmech zvířátek, princezen či mušketýrů. Operní pěvkyně **Táňa Soto Janošová** s elektronickými klávesami rozezpívala sál koledami jako Nesem vám noviny, Pásli ovce Valaši nebo

Rolničky. Připojil se k ní s pozounem a písničkou Šla Naninka do zelí malý hudebník **Arturek**, který se učí hře na tento dechový nástroj sotva jeden rok.

Po příchodu Dědy Mráze a rozsvícení jedličky následovaly společné hry dětí (často v pohádkových kostýmech) okolo stromečku i se škodolibou čarodějnici babou Jagou, přivolanou Sněhurkou a Skomorochem, tedy kejklířem či šaškem, který organizoval zábavu. Kolem jolky se točily známé pohádkové bytosti: Nastěnka, Marfuša a další. Při obřadu uplatnily děti své znalosti vánočních písniček a scének. Nakonec čarodějka Jaga přivezla na vozíku velkou kouzelnou bednu, ze které pak rozdál Děda Mráz se Sněhurkou dětem balíčky plné sladkostí.

Po úspěšné sobotní Jolce chystá Ruský kulturně osvětový spolek na Moravě pro své členy a příznivce na března další národopisnou slavnost s názvem Maslenica. Není to nic jiného, než oblíbený masopust masek či fašank s vítáním jara.

(vž) FOTO - **Václav ŽALUD**

Nový plavecký komplex v Lužánkách zahajuje provoz

Šestnáct měsíců trvající dostavba a rekonstrukce plaveckých bazénů v Brně - Lužánkách za více než 444 milionů korun skončila. Už mají vše, co vyžaduje Mezinárodní plavecká federace. Otevřeny veřejnosti jsou denně. Odehrály se zde první závody i školní výuka plavání.

»Modernizovaný a dostavěný plavecký komplex Bazénů Lužánky rozšiřuje nabídku plaveckých ploch v Brně, kterých byl dlouhodobě obrovský nedostatek. Sportoviště tak má nyní větší kapacitu pro veřejnost a rozšířené zázemí, umožní výuku plavání, poskytne prostor pro provozování široké škály plaveckých sportů a navíc má parametry pro konání mezinárodních soutěží – nový pětadvacetimetrový bazén může sloužit jako rozplavbový pro závody v padesátce,« připomněla

brněnská primátorka **Markéta Vaňková** a dodala: *»Stejně jako u mnoha jiných strategických projektů města Brna, i v případě Lužánek uskutečnila se kromě samotné výstavby i revitalizace okolí. Zrekonstruováno bylo parkoviště, kde přibýlo 78 míst, pochozí lávka, schodiště a přístupové plochy, které jsou bezbariérové. Lepší přístupnost sportoviště zajišťuje nový chodník od Bobycentra.«*

První náměstek primátorky **René Černý**, který má na starosti městské investice, shnul: *»Nejviditelnější a nejdůležitější byla přístavba dosavadního starého plaveckého stadionu, ve které vznikly dva bazény – větší pětadvacetimetrový s osmi drahami a menší šestnáctimetrový, který má sloužit dětem a pro výuku plavání. Spolu s napojením technologií a úpravou vstupu i blízkého okolí areálu zde město investovalo 270 milionů korun, dalších 90 milionů Kč pokryla dotace z Národní sportovní agentury. V původním padesátimetrovém bazénu je hotova oprava stropu a osvětlení, kdy náklady města činí celkem 69 milionů korun, a rekonstrukce skokanské věže za 14,5 milionu Kč, z nichž část ve výši sedm milionů korun poskytla opět Národní sportovní agentura. Renovací za 600 000 korun také prošla bazénová vana.«*

Plavání v novém lužáneckém komplexu mohou Brňané vyzkoušet také při příležitosti Dnů sportovišť 17. listopadu. Vstup do bazénových částí bude v tento

den pro návštěvníky zdarma. Návštěvníci si mohou zaplavat v novém pětadvacetimetrovém i znovuotevřeném padesátimetrovém bazénu. Ti odvážní mohou vyzkoušet skok ze zrekonstruované

skokanské věže. Vodní hladinu zaplní v tento den i oblíbené paddleboardy a další vodní atrakce.

(vž)

Únorové kalendárium

1. 2. 1. - 3. 2. 1918 - vzpoura námořníků v boce Kotorské
1992 - mimořádný sjezd KSČM v Nymburku
2. 2. 2. - 5. 2. 1923 - I. sjezd KSČ
1943 - Rudá armáda porazila fašisty u STALINGRADU, 6. německá armáda kapitulovala (Paulus)
3. 2. 1955 - prezident ČSR Antonín Zápotocký vydal prohlášení o zastavení válečného stavu s Německem
4. 2. 1931 - střelba policie do nezaměstnaných v Duchcově (4 mrtví, 4 zranění)
4. - 12. 2. 1945 Jaltská konference (SSSR, USA, Velká Británie)
5. 2. 1942 - v Buzuluku se začala formovat čs. vojenská jednotka pod vedením pplk. Ludvíka Svobody
1949 – předsednictvo ÚV KSS projednávalo zprávu o „některých bezpečnostních opatřeních k ochraně proti záškodníkům“. Byly vyjádřeny obavy z ninnosti nepřátel ve straně.
6. 2. 1934 – pokus o fašistický puč v Paříži, při jehož porážce sehráli velkou roli dělníci
6. - 12. 2. 1945 - založena Světová odborová federace
11. 2. 11. – 16. 2. 1934 – útok vlády a fašistického Heimwehru proti sociálně demokratické obranné organizaci tzv. Schtzbundu a dělnickým komunálním sídlištím
12. 2. 1885 se narodil Josef Juran
Gestapo zatklo téměř celý I. ilegální ÚV KSČ
14. 2. 1945 - americký nálet na Prahu
14. - 25. 2. 1956 - XX. sjezd KSSS
16. 2. 1952 – Fidel Castro se stal předsedou vlády Kuby
17. 2. 1888 zemřel Pankrác Krkoška
18. 2. 18. - 23. 2. 1929 - V. sjezd KSČ - zvolil do čela strany Klementa Gottwalda, prosazení tzv. bolševizačního kursu
22. 2. 1948 - sjezd závodních rad (vyhlásil generální manifestační stávkou)
23. 2. 1903 se narodil Julius Fučík (popraven v Berlíně 8. 9. 1943)
Den Sovětské armády a námořních sil - den vzniku Rudé armády
24. 2. 1948 - celorepubliková generální stávka
25. 2. 1948 - Vítězství československého pracujícího lidu - projev Klementa Gottwalda na Václavském náměstí
1948 - Konec vládní krize - přijetí demise reakčních ministrů a jmenování nové vlády Národní fronty
27. 2. 1933 - požár v Říšském sněmu
1992 - ČSFR a SRN podepsaly Smlouvu o dobrém sousedství a přátelské spolupráci
28. 2. 1890 se narodil Jiří František Chaloupecký (+ 1922) - pozdrav Čest práci, 1. Maninská spartakiáda

K výročí Února 1948

Bliží se výročí 25. února 1948. Přiznávám, že jsem zvědav, jak bude tentokrát „oficiálně“ připomenuto. Zřejmě nebude opomenuto jako sté výročí úmrtí V. I. Lenina, očekávám spíše plejádu dehonestujících a lživých prohlášení a komentářů.

Opět se budou objevovat tvrzení o komunistickém puči a následné čtyřicetileté devastaci Československa. Současní vládní politici a jeho sluhovský mainstream dobře vědí, proč tyto nepravdy šíří a komu jsou určeny. K jejich smůle mezi tyto posluchač nepatří mohutná síla nás, kteří

mají zcela rozdílný názor, znají historii a neztratili paměť. Pro nás vždy šlo o Vítězný únor, o vítězství československého pracujícího lidu a ukončení vládní krize vyvolané pravicovými ministry. Na rozdíl od té tzv. „sametové“ z roku 1989 šlo o skutečnou revoluci, znamenající změnu sociálně ekonomické formace. Je

třeba připomenout, že pro úspěch únorové revoluce existovaly příhodné reálné podmínky, bez nichž by jakékoliv vystoupení nemělo šanci na úspěch. Především to byla všeobecná ochota lidu zapojit se do obnovy válkou zničené země a jeho hospodářství. Významnou roli sehrála obrovská prestiž komunistů, již si vydobyli v boji za osvobození vlasti, stejně jako prestiž Sovětského svazu a jeho Rudé armády jako hlavní síly jež osvobodila od fašismu nejen naši vlast, ale i podstatnou část Evropy.

Přes určité problémy a chyby v procesu budování socialismu jsou výsledky v následujících 40 letech po Únoru nevyvratitelné! Podářilo se znovu oživit válkou zničenou ekonomiku a rychle se dostat na předválečnou úroveň, postupně se dařilo zajišťovat soběstačnost ve výrobě potravin. Bylo dosaženo nebývalých úspěchů, o kterých si polistopadové vlády mohou nechat jen zdát. Každý, kdo má zájem, si může v pramenech vyhledat příslušné údaje – o rozvoji průmyslu a stavebnictví, bytové výstavbě, o výrobě oceli a elektrické energie, stejně jako o výrobě masa či pěstování obilí. O rozvoji venkova, zdravotnictví školství, kultury i sportu. Tato data z let 1948 – 1989 vřele doporučuji porovnat se stejnými ukazateli z let 19190- 2023!

Já osobně považuji za výrazně podstatné především skutečnost, že **lidé žili v jistotě!** Neměli starost, zda zítra budou mít ještě zaměstnání, zda

budou mít na nájem a potřebné léky, zda budou mít na obědy pro své děti, zda neprijdou o své úspory (v tomto výčtu by se dalo pokračovat na mnoha dalších řádcích). **Tehdy** jsme si svůj život mohli plánovat. Tyto jistoty nám pod falešnou záminkou svobody a demokracie ukradl listopadový převrat, jehož skutečným cílem byla restaurace kapitalismu! To se z těch tehdejších vedoucích aktérů nikdo neodvážil říct. Vzpomeňme si, co v listopadu 1989, říkal třeba Václav Havel! Výsledek tohoto převratu dnes zažíváme na vlastní kůži - rozkradený a ochromený průmysl i zemědělská výroba, nezaměstnanost, stávky za vyšší platy, okrádání důchodců ve jménu ochrany státního rozpočtu, s obtížemi a nedostatečně dostupná zdravotní péče, problémy ve školství, všestranná drahota (nejen bydlení, energie a voda, potraviny a léky, ...) - rovněž v tomto výčtu lze pokračovat na spoustě dalších řádků.

Závěrem znovu opakují: Vítězný únor byl vítězstvím pracujícího lidu, revolucí, nikoliv komunistickým pučem! Na závěr připojuji, nejen pro mladou generaci, jednu poznámku: Pokud chci cokoli hodnotit, musí mé hodnocení vycházet z dobových souvislostí. Na zkoumanou – hodnocenou problematiku (u hodnocení historických událostí to platí dvojnásob) se v žádném případě nelze dívat pouze dnešními očima a už vůbec ne tendenčně!

Aleš RŮČKA

Připomenuli si 30 let Obce Slováků v Brně

Třicet let trvání spolku Obce Slováků v Brně si připomenuli jeho členové a příznivci. *»Po rozdělení společného státu Čechů a Slováků jsme si to začali uvědomovat a ptát se kam vlastně patříme. Ze státotvorného národa jsme se stali národnostní menšinou. Návrat na Slovensko by byl velmi těžký, žili jsme zde už příliš dlouho, ale nechtěli jsme se ani vzdát své identity, své národnosti. Mnozí z nás hledali nějakou možnost scházet se s lidmi, kteří vycházejí z našich kořenů. Takovou možnost nám dala právě Obec Slováků. Na podnět celorepublikové organizace a třech nadšenců - Augustýna Bačinského, Milana Křiša a Emilie Preissové - byla v květnu 1993 zaregistrovaná Obec Slovákov v Brně. Na ustavující konferenci - 23. 10. 1993 v brněnské Křenové ulici nás bylo 11 členů. Trvalo několik let, než se náš počet začal zvyšovat. Velmi nás těší, že máme dostatek příznivců i mezi domácími. Dnes máme registrovaných asi 200*

členů, z toho platících je na sedmdesát. Našich akcí se pravidelně účastní 25 až 30 členů,« hodnotila předsedkyně spolku Obec Slováků v Brně **Judita Guštafiková.**

Pokračovala, že Slováci žijící v Brně dlouhé roky spolupracovali s různými organizacemi a připravovali společné akce. Třeba turistický pochod od Šumavy k Tatrám, Po chodnících SNP, Po stopách našich předků, Slovenský večer, setkání seniorů, výuka na PC, literární odpoledne. Byly to pravidelné návštěvy Slovenska - za historií rodné země, Matica slovenská - Martin, Bratislava, Devín, Bojnice, Modra, Červený Kameň atd. Besedovali se známými slovenskými osobnostmi (Pavol Hammel, Ladislav Chudík, Jozef Golomka, Ivan Bella). Konala se setkání členů při slovenské hudbě, knize aj. *»Společně jsme prošli kus krásného Slovenska, setkáváme se se slovenskými umělci, navštěvujeme představení slovenských divadel, snad nejčastěji*

Radošinské naivní divadlo, SND, divadla Košické, Nitrianské aj. Dlouhodobě spolupracujeme se Základní školou v brněnské Novolíšeňské ulici. Společně děláme projekty k poznávání jiných národů, jejich kultury a osobností, které spojují český a slovenský národ. Pro žáky této školy jsme připravili kvíz s názvem Slovensko náš soused. Děti od šesté do deváté třídy se seznámily se Slovenskou republikou, její historií, kulturou i jazykem. I když máme některé jazykové rozdíly, jsme schopni nejlépe si porozumět s Čechy a Moravany. Děti se tak učí toleranci k jiným národům, respektování jejich zvyků a tradic,» vyložila Guštafiková.

V roce 2012 spolek realizoval s podporou Jihomoravského kraje projekt "O Slovácích na Morave." Mezi nejznámější zdejší slovenské osobnosti patří architekt, návrhář nábytku, etnograf a představitel secesní architektury Dušan Samuel Jurkovič. Členové se pokusili přiblížit jeho dílo v soutěži o nejlepší kresbu "Dušan Samuel Jurkovič očami dětí." Dětské práce byly mimořádně zdařilé! Věnují se i tvůrčím dílnám -

nejprve pro děti a pak už pro všechny generace. Už patnáct let vydává spolek ročenku s informacemi o své činnosti. Spolupracuje s krajem, městem Brnem i s ostatními zdejšími národnostními menšinami, např. s Ruským kulturně osvětovým spolkem na Moravě. »Máme klub, který nám umožňuje pravidelné setkávání, čtení slovenských knih, povídání si o zemích, které jsme navštívili. Debatujeme o přípravě nových akcí pro členy, školáky i veřejnost. Doba, kdy se nás scházelo sto až sto třicet, je už dávno pryč. Doba se změnila, změnilo se i smýšlení Slováků žijících v ČR. Mladí v podstatě neprojeví zájem o účast na činnosti. Přemýšlejí spíš v evropských souvislostech. Našli se i Slováci, kteří poškodili naši členskou základnu. To přineslo menší návštěvnost našich programů a odchod některých členů ze spolku. Po konzolidaci situace se nyní pravidelně setkává skupinka skalních členů a příznivců. Do budoucna chceme zachovat naši činnost i v menším počtu. Programy a akce vhodně měnit podle věkového složení a zájmů,« uzavřela předsedkyně Guštafiková. Na slavnost k třicátinám spolku Obce Slováků v Brně byli pozváni i zástupci Ruského kulturně osvětového spolku na Moravě. Vyslovili se pro kultivovanou vzájemně prospěšnou spolupráci v mnohonárodnostním Brně. Rusi na oplátku pozvali Slováky na svoji akci Jolka - 13. ledna 2024, což jsou pravoslavné Vánoce podle starobylého juliánského kalendáře.

(vž), FOTO - Václav ŽALUD

Brno kupuje zpět nejen zdroje pitné vody

Odkupem podílu v Brněnských vodárnách a kanalizacích chce město Brno získat zpět plnou kontrolu nad správou, provozem i rozvojem vodohospodářské infrastruktury. V devadesátých letech minulého století prodali představitelé Brna zdroje pitné vody a strategickou vodohospodářskou infrastrukturu za symbolickou cenu strategickému pařížskému kupci s vidinou, že ji brzy zmodernizuje a zavede zde údajný blahobyt západního typu.

Město pokračuje v jednáních o odkupu podílu francouzské společnosti SUEZ International S.A.S. v Brněnských vodárnách a kanalizacích. Chce mít plnou kontrolu nad správou, provozem i rozvojem vodohospodářské infrastruktury. Chystá se strategický infrastrukturní projekt „Kalové hospodářství ČOV Brno-Modřice“. Tato čistírna

zpracovává splašky z Brna a okolí. Zabývat se tím budou jarní jednání zastupitelstva města Brna. Město Brno je vlastníkem majoritní části vodohospodářské infrastruktury na svém území s tím, že systém vodovodů a kanalizací spravuje společnost Brněnské vodárny a kanalizace, jejímiž akcionáři jsou mj. město Brno a francouzská

společnost SUEZ International S.A.S. »Vzhledem k tomu, že smlouva mezi městem a vodárnami na provoz vodohospodářské infrastruktury končí 31. 12. 2025, zabýváme se intenzivně tím, jak zajistit v budoucnu její správu, provoz i rozvoj co nejefektivněji. Na základě analýz a zatím uskutečněných jednání se jeví pro město Brno jako nejvhodnější varianta odkupu podílu v Brněnských vodárnách a kanalizacích. O tomto záměru jsme vedení společnosti SUEZ International informovali,« uvedla primátorka města Brna **Markéta Vaňková** a popsala nejdůležitější důvody pro tento postoj: »Město získá lepší možnost regulovat výši vodného a stočného, bude mít k dispozici dividendy v plné výši, nebo naopak ponecháme výnosy vodárnám za účelem dalších investic, např. do modernizace čistírny odpadních vod v Modřicích. I nadále budeme činit veškeré kroky pro to, aby měli Brňané nejvyšší služby za co nejlepších podmínek a abychom i nadále udrželi nízkou cenu vodného a stočného, která je jedna z nejnižších v republice.« Brněnští radní projednali projekt, jehož cílem je modernizace čistírny odpadních vod v Modřicích. A to výstavbou nových objektů kalového hospodářství na volných plochách areálu. »Projekt mají financovat bankovní úvěry sumou asi 3,4 miliardy Kč a doplnkově investiční dotace z Operačního programu životní prostředí. Při

vyjednávání o podmínkách poskytnutí úvěrů se však jako velmi významná ukázala otázka postavení Brněnských vodáren a kanalizací ve vztahu k provozování vodohospodářské infrastruktury města Brna po roce 2025. Pokud se nám podaří majetkový podíl od Francouzů vykoupit, bylo by to ideální řešení,« vysvětlil 1. náměstek primátorky **René Černý**, který má v gesci investice.

Místopředseda Jihomoravského KV KSCM **Martin Říha** situaci objasnil slovy: »Divoká privatizace v 90. letech minulého století splnila svůj účel. Až už neteče zahraničnímu vlastníkovi z vodárenského zařízení v ČR dostatečný zisk, tak nám je ještě za drahý peníz prodá zpět. Podobně jsme dopadli i s podejem a zpětným odkupem areálu Brněnských veletrhů a výstav německému strategickému partnerovi - výstavnické společnosti Messe Düsseldorf. Je třeba občanům v ČR připomínat že to byla právě ODS, která prodávala a dnes se pasuje do role zachránce Brna. Také, že zahraniční vlastník Brněnských vodáren a kanalizací žádné významné vodohospodářské investice po dobu vlastnictví nepřinesl. Je smutná pravda, že to zase zaplatí ze svých daní občané.«

(vž)

Parazitické elity

Kateřina Šestáková Novotná

Mocní paraziti
bankovky si tisknou
a lidé je sytí,
kdykoliv si písknou.
Jsou však nenažraní,
chtějí pořád více.
Úrodu nám zdaní,
jdou po ní jak mšice.
Mnohdy téměř zničí
svého hostitele.
Proč národ nekřičí,
když jde do prdele
všechna naše snaha

po tolika letech?
Parazit již sahá
i po našich dětech.
Země zavšivená
pořád níže klesá.
Hrobař do kamene
jména padlých tesá.
Nekryté bankovky,
konfety těch drábů,
snáší se jak krovky
invazivních švábů
ve víru inflace,
v níž šejdíři kradou

plody naší práce
s dosazenou vládou.
Parazit se líhne,
kde ho špína vítá.
Obloukem se vyhne,
kde je imunita.
Jen společnost
zdravá,
jež není zhýčkaná,
získá zpět svá práva
zvůli pošlapaná

Naši únoroví jubilanti

V prvním měsíci roku slaví svá životní jubilea následující členky a členové naší MěO:

Anežka BALABÁNOVÁ, Libuše GOTTWALDOVÁ, Miroslav HAMERNÍK, Věra HRDLIČKOVÁ, Zdeněk NOVÁK, Růžena ŠMÍDOVÁ, Radomíra KOLÍSKOVÁ, Alena MOTLÁKOVÁ, Jitka SUSKÁ.

Oslavencům děkujeme za celoživotní obětavou práci pro sociálně spravedlivější společnost, a do dalších let přežeme pevné zdraví a mnoho spokojenosti.

ZO a MěV KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce Echo

did

diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek

**Městský výbor KSČM v Brně
společně s Institutem české levice a Klubem společenských věd Brno
srdečně zve na Diskuzní čtvrtek**

22. února 2024 od 16 hodin, v budově MěV KSČM, Křenová 67

k t é m a t u

LENIN (1870-1924) A ROZCESTÍ XXI. STOLETÍ.

Úvodní slovo

PhDr. Josef Skála, CSc.

Modereje Ing. Václav Fišer

Širokou veřejnost zve k účasti Komise ideově teoretické práce MěV KSČM v Brně

Diskuze s každým, kdo nehledá hádky, ale odpovědi na otázky

diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek diskuzní čtvrtek

SMUTNÁ ZPRÁVA

V sobotu 6. ledna zemřel na následky vážné nehody ve věku 82 let dlouholetý člen a funkcionář strany soudruh **Josef Hádlík**.

Po vojně pracoval jako mistr na lesnickém učilišti v NOVÉM MĚSTĚ na MORAVĚ a při zaměstnání vystudoval Pedagogickou fakultu v Brně. Postupně pracoval ve Vksu v Brně, po roce 1989 i v Kovošrotu. Společně s manželkou pracovali na zahradě, rybařili, lyžovali, jezdili na kole. Jeho chloubou se stal skleník, kde pěstoval mandarinky, citrony, fíky a květiny. Od nástupu do důchodu vypomáhal v ovocnářském družstvu ve Starém Lískovci a rád tam chodil jen tak na procházky. Až teprve značné zdravotní problémy ho přinutily opustit funkci předsedy ZO KSČM ve Starém Lískovci, kterou zastával dlouhou řadu let.

Čest Tvé památce Josefe, zůstaneš v našich vzpomínkách.

Za MěV KSČM v Brně a redakci Echa **Aleš RŮČKA**

ECHO – BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK. Vydavatel: Městský výbor KSČM v Brně, Křenová 67, PSČ 602 00, Brno .
telefon: 734 430 204 . <http://www.kscm-brno.cz>; me-mail: mv.brno@kscm.cz; tibor.david@volny.cz; alruc@seznam.cz. Redakce:
Tibor Dávid – vedoucí, Aleš Růčka – zástupce vedoucího, Zdena Korčáková.. Povoleno Min. kultury ČR, ev. č. MK ČR E 12191.
Nevyžádané rukopisy se nevrací. **Uzávěrka příštího čísla 19. 2., číslo 3/24 vyjde 5. března 2024**